

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı : 16 - 25 Kuruş

1 - Eylül - Çarşamba - 1948

LOKANTADAN ÇIKTIKTAN SONRA FRED GILDAYA YENİ BİR PARDÜSÜ ALIR VE BİR DE ÇANTA HEDİYE EDER. SONRA ONU SAYFIYEDE ANNESİNİN YANINA GÖTÜRECEK OLAN TİRENE GÖTÜRÜR.

USLU VE SAKİN OL! AKILLANDIĞINI İSPAT EDERSEN BEN HERŞEYİ UNUTURUM.

16/31

Müthiş Hakikat

GILDAYI GÖNDERDİKTEN SONRA FRED EVE DÖNER.

BULDUNMU?

EYET, WESSELOVSKY'NİN KONSERİNDE. ANNESİNİN YANINA GÖNDERDİM. GAYET SAKİN VE DURGUNDU. ÖLDÜRMEYE TEŞEBBÜS ETTİĞİ İÇİN ÖZÜR DİLEDİ.

WESSELOVSKY' İSMİ KRİSSİYİ ŞAŞIRTTI. NASIL VERDİĞİM HABERE SEVİNMEDİN Mİ?

AH! EVET, EVET. AMA İNANAMADIM.

SENİ TEMİN EDERİM Kİ GILDA ÇOK DEĞİŞMİŞ. HERŞEYİ UNUTALIM ARTIK KRİSSİ.

ERTESİ SABAH KRİSSİ ANNESİNDEN BİR TELEFON ALIR. YAVRULU SAKİN LÜZÜLME GILDA BURADA.

NE VAZİYETTE? USLU MU? BEDBAHT DEĞİL Mİ?

HAYIR, HA-
YIR, YALNIZ!

YALNIZ NE DE-
MEK ANNE?

HİÇ SEN VARA, YOGA ÜZÜLME, DO-
ĞACAK OLAN FOCUBUNU DÜŞÜN.
BURADA BEN VARIM, GILDAYI DÜ-
ŞÜNME.

16/32

BAYAN AN'IN
SÖYLEMEK
İSTEDİĞİ ŞEY
GILDANIN MA-
SANIN ÜZE-
RİNDE SERJ
WESSELOWS-
KI YE YAZIL-
MIŞ BİR AŞK
MEKTUBU
BULDUĞU İDİ.
AYNI AKŞAM
BAYAN AN CE-
SARETİNİ TOP-
LIYARAK GIL-
DA İLE KONU-
ŞUR.

GILDA SEN O MEKTUP YAZDI-
ĞIN BAYI TANIYORMUSUN?

BÜTÜN DÜNYA TA-
NNOR. NEŞHUR BİR
ADAM.

FAKAT SEN O'NUN
İYİ OLUŞ OLMADIĞINI
BİLMİYORSUN. BELKİDE
TASAVVUR
ETTİĞİN
GİBİ DE-
ĞİLDİR.

FENA BİR İN-
SAN OLMADIĞI-
NI ANLAMAK İ-
ÇİN, ONLI BİR
KERE DİNLE-
MEK KAFİDİR.

BAYAN AN GILDANIN YÜS-
SÜZLÜĞÜ KARŞISINDA Ü-
ZÜLÜR.

BELKİ EVLİ BİR ADAHDIR. HEM
SEN DAHA FOCUKSUN. ONA
BÖYLE AŞIKANE SÖZLER
YAZMAN AYIPTIR.

BENİ DİNLE ANNE.
ARTIK BEN FOCUK DE-
BİLİM, VE KİNSENİN BE-
NİM HUSUSİYETİ İLE İLGİ-
LENMESİNİ İSTENEM. BU
KARİŞAN, BİR DAHA TEKERRÜR
ETMESİN!

BEN SANA DİKKAT
EDECEĞİM. YALNIZ SOKA-
ĞA ÇIKMANA VE BU GİBİ MEK-
TURLARI POSTAYA ATMANA
HANI OLACAM.

SEN MERAK
ET BEN ZATEN
O MEKTUBU ZEVLİ
İÇİN YAZIŞTIM.
YOLLIYACAK DE-
ĞİLDİM.

ARKASI VAR

Hırsızlar!

Yazan: A. B. Cangil

Galip Bey ropdöşambrını sırtına geçirip bahçedeki kulübeye koştu. Mehmet de uyandırılıp eline koca bir çapa aldı.

Bu sırada Hasna Hanım da karşı taraftaki Ali Beyleri ayaklandırmıştı.

Mahalleyi ayaklandırmak hususunda beş dakika kadar sarfettiller ama doğrusu, kalabalık da bir hayli olmadı değil... Artık pijamalı, gecelik entarili erkekler veya bacaklarına alelacele pantolonlarını geçirebilmiş delikanlılarla bu kahramanları birkaç adım geriden ihtiyatla takip eden bir kadın sürüsü sokağa uğramıştı. Hepsinin ellerinde silâh namına neler yoktu ki?.. Erkeklerin kiminde baston, kiminde ekmek bıçağı, kiminde saplı süpürgeler vardı. Kadınlarda maşa, balta, allah ne verdiyse kapıp seğırtmişlerdi.

Şerif Bey peşindekilere «Sıss!» işareti verdikten sonra taşlığa yönelince tekrar durdu. Hep birden nefes almaktan bile çekinerek dinlediler. Oradan bir ses:

— Haydi, diyordu, artık durmayalım... Pencereden sıvışalım!.

Daha boğukça çıkan öteki ses: — Sen eşyaları al Necmi! Ben de arkandan geliyorum! dedi.

Tam zamanında yetişmişlerdi. Bak, hırsızlar handiye pencereden sıvışmak üzereymişler... Peşindekilere hepsi ellerindeki bastonları havalandırmışlardı. Bunu gören Şerif Bey, oda kapısına bir tekme atarak ardına kadar açtı. Hep birlikte bomba gibi odaya hücum ettiler... Fakat içerisi bombogtu!

Şerif Beyle maiyeti, gözlerini hemen pencereye çevirdiler. Hırsızlar pencereden kaçmışlardı demek! Bak aksiliğe, dışarıda kimseyi nöbetçi bırakmak akıllarına gelmemişti. Tam pencereye seğırtiyorlardı, ki birdenbire yanı başlarında bir ses çınladı:

— Bana bak Necmi, pencereden kaçamayacağız... Dışarıda biri var! Kapıdan çıkmaktan başka çare kalmıyor...

Elleri bastonlu ve sopalı hırsız kovalayıcıları dehşet içinde pencereyi bırakıp geri dönmüşler ve hâlâ odada bulunduğu anlaşılan haydudu yere sermeğe hazırlanmışlardı ama kimsecikler yoktu ki...

Tam bu saniyede radyodan bir ses:

— «Hırsızlar» adlı skeçimiz burada bitti! Sayın dinleyiciler, bir dakika sonra karışık musiki programımıza başlıyoruz!.

Demez mi?

Şerif Beyin ne hale geldiğini dile anlatamaz. Yardıma gelen komşular, homurdana homurdana odadan çıkıyorlardı:

— Bunak herif! Uykumuzu rezil etti!

O akşam misafirlğe giderlerken radyoyu açık bırakan Mahmut, hem babasından, hem de annesinden bir temiz dayak yedi. Fakat iş bununla kalmadı. Şerif Bey, yalnız mahallenin değil, karısı Hasna Hanımın da diline düştü. Ne zaman radyodan bahsedilse hanım, kocasının yüzüne bakar:

— Radyo dediniz de aklıma geldi... diye başlar... Bizim beyin bir salaklığı vardır, ki ömrüm oldukça unutamam!.

O gece Şerif Beyler misafirlğe gitmişlerdi. Şerif Bey, Hasna Hanım ve Mahmutla Zehra, hep beraber gittikleri bu misafirlkte bir hayli eğlendiler.

Evlerine döndükleri vakit saat on bire yaklaşmıştı. Hasna Hanım evin kapısını açtı. Hep birlikte taşlığa girdikleri vakit, birdenbire ve âdeta zıkkadak duraladılar:

Oturma odasının kapısının altındaki aralıktan ışıq sızıyordu. Onlar hayret içinde duraladıkları sırada, birdenbire kulaklarına gayet bariz birtakım konuşmalar çarpınca hayret ve dehşetlerinden az kalsın taş kesileceklerdi.

Odadan gelen seslerden biri: — Haydi, diyordu, Sallanma!.. Şu büfedeki gümüş takımlarını doldur çantaya...

Daha boğuk bir ses: — Onlarda iş yok canım!.. diye söylendi. Onlar gümüş değil kaplama...

Evvelki ses de cevap verdi: — Öyleyse bırak... Bırak ama çabuk ol... Vakit geçiyor... Nerdeyse gelirler, yakalanırsınız!.

Şerif Bey, daha fazla dinlemeğe tahammül edemedi. Dinlemenin lüzumu var mıydı yani? İşte apasikâr belliydi, ki eve hırsız girmişti. Bu anda oturma odasını soyuyor, belki de yükte hafif, pahada ağır ne varsa hepsini kaldırmış bulunuyorlardı. Şerif Bey, böyle müthiş bir anda hareketsiz kalmaktaki acemiliğin sonra ömrü boyunca karısı tarafından yüzüne vurulacağını düşündü. Hasna Hanımı:

— Haydi oradan beceriksiz, korkak herif!.

Diye söylenir bir halde gözlerinin önüne getirdi ve hemen kararını vererek yavaş yavaş evin kapısına kadar gerileyip çoluğu çocuğu da el işaretiyle oraya kadar çekti. Bahçeye inen merdivenlerin başına gelince Hasna Hanımla çocuklara fısıldadı:

— Hiç ses etmeyin! Eve hırsızlar girmiş... İki kişi!.. Ne var ne yoksa hepsini yükleniyorlar.

Kısa zamanda hırsızlarla başedip herifleri kıskıvrak yakalayacaklarına dair plânı hazırlayıverdiler. 14 yaşındaki Mahmut evin kapısında bekliyecek, hırsızlar dışarı çıkmıya savaşırlarsa bağırip imdat çağıracaktı. Şerif Bey, Hasna Hanım ve eZhra da hemen civardaki komşulara koşup onları uyandıracak ve hepsini ayağa kaldıracaklardı.

Mahmut, nöbete konduğu yerde belye dursun, ötekiler komşulara seğırttiler. İlk önce Galip Beylerin kapısını çaldılar. Ev halkını ayağa kaldırmıya kadar epey vakit geçti. Galip Bey pijama ile belirince Şerif Bey:

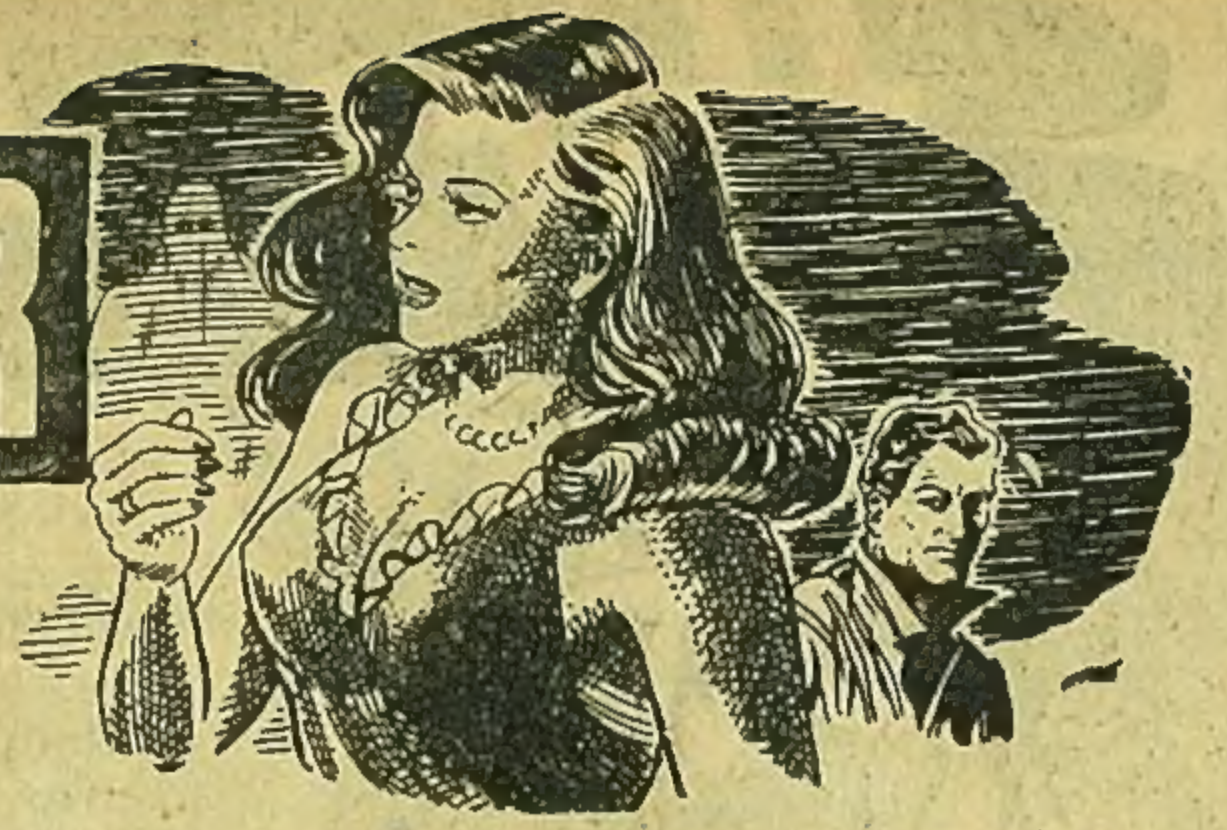
— Aman hazret! dedi. Bizim eve iki hırsız girmiş... Bastonu al da koş!.

— Durun öyleyse bahçıvan Mehmedi de uyandırılma!.

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 16

Bayan Samiha:

— Evet, dedi. Fakat, maalesef önceden kendisine bunları söylememiştim. Benden soğumasından korkuyordum. Sonra ise hiç söylemezdim. Çünkü bunları bir tevil sayacak ve inanmayacaktır.

Bayan Samiha boynunu büktü, hazin bir sesle:

— Bilmeniz ne kadar üzgünüm, diye içini çekti.

Şu anda tamamiyle değişmiş, o asabi, zeki ve isyan eden kadın yerine mazlumu, sakini gelmişti. Tuğrul şaşkın, mütereddit bir halde bakıyordu. Onun hali uzun sürmedi

den çıkıyordu? Detektif:

— Ya, öyle mi? dedi.

Bahis kapandı. Fakat bir müddet bahçede oturarak kendi dairelerine döndükleri zaman Tuğrul:

— Anlat bakalım, dedi. Her halde mühim bazı şeyler öğrendin. Büyükadadan bahsetmenin de bir sebebi olmalı.

Refik rahatsız bir hal aldı:

— İşler hiç de iyi gitmedi üstadım. Bu defa yakayı ele verdim. Onun için genç kadının yanında Büyükadadan bahsettim. Çünkü kendisiyle orada burun buruna geldim.

— Kiminle, Bayan Samiha ile

« Kendisiyle Büyüyük Adada burunburuna geldim. Şapkamı çıkarıp selâmladım. Selâmımı verdi. »

Ben — Fakat bu şimdi geçen Bayana bir oda verdiniz?

O — Bukadar güzel ve asil tavırlı bir bayanı yersiz bırakamazdım.

Ben — Demek müşteriyi güzel ve girkin olarak ayırıyorsunuz?

O — Hayır. Elimde bir tek oda vardı, onu da bayana sakladım.

Ben — Defterinizi görmek isterim.

O — Mecburiyet var mı?

Ben — Evet.

Bunu söyleyince hüviyetimi gösterdim. Memur baktı ve şöyle devam ettik:

— Bunu önceden söyleseydiniz daha çabuk işiniz görüldü.

Ben — Boş odanız olmadığını görüyorum. Yalnız bu bayanın adını yanlış yazmışsınız.

O — Yanlış mı? Zannetmem. Bana verdikleri hüviyete dikkatle baktım.

Ben — Bu bir şey ifade etmez. Bayan Samiha yerine Saniha yazmışsınız. Yazılış iki isimde de hemen hemen aynıdır.

arasında bir tek dış farkı vardır. O — Evet, M harfi ile N harfi

ressam ve ben köşkten ayrılmadık.

Refik haykırdı:

— Size yemin ediyorum. Esasen otelin defteri, otel kâtibi, kendisinden hesap alan garson her dakika emrinize hazırdır. Bana inanmadığınız için.

Tuğrul kaşlarını çatarak:

— Fazla gürültü etme, dedi. Sana ne diyorum, bu kadın köşkten ayrılmadı. Bütün gün, tâ odasına çekilinceye kadar da gece kendisini sıkı bir göz hapsine aldım. Hattâ iki defa münakaşa da yaptık.

— Peki benim gördüğüm kadın, otelde oda tutan, hattâ bu köşkten çıkan ve yine buraya doğru gelen kadın kimdir?

— Kim mi? Kendisiyle koşmaca oynadığımız kadın.

— Anlamıyorum üstadım.

— Oğlum bu muammanın çözümü bizi bir hayli daha uğraştıracak. Sen telâş etme. Kendisini Adada gördüğüne dair de sevgili ev sahibimize bir şey hatırlatma.

— 10 —

Tuğrul çok meşguldü. Refik fikir karşılaştırmak için birkaç defa kendisiyle konuşmak istemiş fakat o eliyle sinek savar gibi bir işaret yaparak buna mâni olmuştu.

Her akşam olduğu gibi bahçeye çıktılar. Ramses onların varlığından memnuniyetsizliğini birkaç homurtu ile belirtti. Usta ile muavin, ay karanlığında bahçenin reğine kokan çamları altında birer hasır koltuğa serildiler.

Ressamın yatak odasındaki pembe ışık biraz sonra söndü. Üstat dalgın bir haldeydi. Refiğe gelince o gözlerini pencereye dikmişti. O yatak odası gözlerinin önüne geliyordu. Dimağı garip bir kudret kazanmış ve işlemeğe başlamıştı. Ağzını açarak, dudaklarını oynatarak söyleniyordu.

(Arkası var)

yine yüzü biraz solan ve bakışları hisimlanan kadın ayağa kalktı. Başıyla müstehzi bir selâm verdi. Kapıya kadar gitti. Oradan döndü: Şimdi yüzü yine yumuşak ve mazlum genç kadındı:

— Yemeğe inebiliriz Bay Tuğrul. Bir dakika sonra seslenirim size.

Tuğrul yalnız kalınca dişlerini sıkı:

— Bu sefer gözlerimin önünde kalıptan kalıba giriyor. Acaba hakikaten iyi saatte olsunlardan birisi mi bu? Sahiden onun dimağındaki mevceler bana da tesir ediyor mu? Saklambaç oyununu da böyle bir aldanışla mı yaptık?

Refik, akşam yemeğine yetişmiş, iki gecelik bir ayrılıktan sonra üstadına kavuşmuştu. Tuğrul yemeğin sonlarına doğru, etrafa şüphe vermemek için, ressamın ve Bayan Samihanın yanında sordu:

— Yeni bir şey var mı?

Refik çok müteredditti. İhtiyatla konuştu:

— Hayır, bir fevkalâdelik yok.

— Hep orada mı kaldınız?

— Bir aralık Büyükadaya da gittim.

Bu Büyükada lâkirdisi da nere-

mi?

— Evet üstadım.

— Emin misin?

— Hattâ konuşmak zorunda kaldım.

— Konuştun demek?

— Yani ben selâm verdim ve gülmeğe çabaladım. O da ağzını açmadan başıyla selâmımı alıp yürüdü gitti.

— O olduğundan emin misin?

— Üstadım, bu fevkalâde güzel kadının bir eşi daha var mı? Onu nasıl tanımam.

— Demek kendisine Büyükadada rasladın?

— Rastlamadım. Oraya kadar peşi sıra gittim. Buradan beri kendisini fevkalâde bir ihtiyatla takip ettim. Büyükadaya çıktı. Otelde on iki numarayı tuttu. Ben de onun peşi sıra yürümüştim. Otel kâtibi ile konuşuyordum. Bir oda istiyordum. Bayan merdivenleri çıkmıştı. Benim konuştüğüm sırada odasına çıkmasıyla inmesi bir oldu. Yolunun üstündeydim. Fena şaşaladım. Söylediğim gibi selâmladım. Geçip gitti. Bundan sonra kâtiple şöyle konuştuk:

O — Başka boş odamız yok.

Fakat ben böyle bir hata yaptığımı farkında bile değilim. Demek siz kendisini tanıyorsunuz ve polisle ilgili buluyorsunuz.

Ben — Hayır. Sadece kendilerine hürmetim vardır. Defterinizi sadece bir başka iş için görmek istedim.

Refik bir soluk aldıktan sonra:

— İşte bu kadar üstadım, dedi. Bayan Samiha otelde kaldı. İki defa gazinoya indi. Yemeklerini odasına istedi. Ben kendisine bir daha görünmemek için çok gayret ettim. Nihayet bir öğle üstü, yani dün oteli terketti. Vapura bindiğini gördüm. Derhal takibe başladım. Vapur Kadıköyüne uğradı. Orada indi. Bir otomobile atladı. Çamlıcaya gelmekte olduğunu anladım ve şüphe vermemek için ben de araya bir zaman koyduktan sonra köşke iltihak ettim.

Tuğrul katı bir sesle:

— Boş bir gayret, dedi. Çünkü Bayan Samiha köşkten katiyen ayrılmadı.

— Alay mı ediyorsunuz üstadım. Ben kendilerini tanımayacak kadar budala değilim.

— Sen rüya görmüşsün oğlum. Karasevda mı getirdin, nedir? O,

MASAL ZİNCİRİ

Çocuklar için en güzel Türk masallarını bir araya toplayan Masal Zinciri 24 sayfalık fasikül halinde her ayın birinci ve 15 inci günleri çıkar. Her fasikülde bir veya birkaç tam masal vardır. Tamamen beş renkli resimlerle süsli. Her fasikül 30 kuruştur. Şimdiye kadar yedi tane çıkmıştır.

Hassasiyet

Nakleden: O. Turgut

Büyük (Olsen and Olsen) mağazası sahibi, direktör Olsen, yeni angaje ettiği hususi polis hafiyesine nasihat vermekte devam ederek şöyle dedi:

— Müşterilerimiz arasında iki cins müşteri vardır, ki bizce pek sevimsizdir... Bunların bir sınıfı, büyük mağazalara dadanıp eşya çalan hırsız kadınlardır. İkinci sınıfa gelince, bunların meslekleri hırsızlık değildir ama kleptomani denilen hırsızlık illetine tutulmuş, yüksek ve kıbar mahafil kadınlardır. Bu iki cins sevimsiz müşterinin birinci sınıfı, bizim için hiçbir zorluk arzetmez. Çünkü yakalandıkları vakit patırtı, gürültü etmeğe bırakmadan hemen polise teslim eder, yakamızı kurtarırlar. İkinci sınıfa gelince, bunlarla uğraşmak çok müşküldür. Çünkü hırsızlıkları meydana çıkarılıp yüzlerine vurulunca okadar gürültü ederler, ki bütün mağaza allak bullak olur. Ondan sonra da artık mağaza direktörlüğüne nazırlar mı telefon etmez, hâkimler mi gelip konuşmaz... Hasılı başımız öyle bir derde girer, ki altından kalkabilene aşkolsun!

Olsen and Olsen mağazasına yeni angaje olunan polis hafiyesi, patronun sözlerini anlayışlı bir baş hareketiyle tasdik etti. Bütün bunları bilmez değildi. Çünkü şimdiye kadar resmi poliste bilhassa yankesicilerle mücadele bürosunda çalışmış ve yaş haddini doldurduğu için tekaüt olmuştu.

Patron sözüne devamla dedi ki: — Hazır sözümüz bu mevzuu intikal etmişken size bir meseleyi de hatırlatayım... Müşterilerimiz arasında adını ifşa edemiyeceğim bir tanesi vardır. Meselâ Bayan Gerda diyelim... Bu bayanın kocası hem gayet nüfuzlu bir zattır, hem de fevkalâde zengindir. Bayan Gerda, mağazamızın en mükemmel müşterilerindendir. Hemen her ay bizden bin kronluk alış veriş yapar: Ve lâkin bu alış veriş sırasında da en aşağı yüz kronluk kadar mal çalmadan edemez. Sizden önce mağazamızın polis hafiyesi içinde istihdam ettiğimiz arkadaşınız; Bayan Gerda dükkânımıza girer girmez, peşini bırakmaz ve gizlice çantasına neler koyuyorsa hepsini not ederdi. Yüzde on nisbetinde bir zararımız oluyordu ama, her ay bin kronluk alış veriş eden bir müşteriye de bu yüzlenir mi? Farzedelim ki kendisine yüzde on tenzilât yapıyoruz... Artık bu bayana karşı takınacağınız tav-

rı, sizin dirayetinize terk ediyorum. Bu bayanı gayet hassasiyetle kollayacak ve kendisini asla kırmadan fazla zarar vermesine engel olacağız. Anlatabildim mi?

Olsen'in bu kadar önemle tavsiye ettiği bayan, ayın muayyen günlerinde alış verişe geliyordu. Hafiye bunu tahkik ettikten sonra Bayan Gerda'nın gelmesinin beklendiği gün, öğle üstü, mağaza kapıcısının yakınlarında beklemeye başladı.

Kalabalık arasında giren bir kadını gözüyle işaret eden kapıcıyı görünce polis hafiyesi, anladığını be-

lirtmek için göz kırptıktan sonra bayanın peşine düştü. Uzaktan uzağa takip ediyor ve lâkin bir saniye bile gözden kaçırmıyordu.

Bayan Gerda, mağazanın birçok satış kısımlarını dolaşarak alışverişlerini yaptı. Ve işini bitirip mağazadan çıkacağı sırada polis hafiyesi de hiç sezdirmeden kadının burnunun dibine sokuldu.

Mağazanın büyük zili, kapanma saatinin geldiğini haber verdiği va-

kit yeni polis hafiyesi, direktör Olsen'in yazıhanesine girdi. Parde-süsünün cebinden birtakım eşya çıkararak sayıp dökmeğe başladı:

— Buyurun!.. Şu, bir ipekli kuponudur... Şu da bir şişe pahalı soyundan parfüm... Şu bir dantel ya-ka... Bu da bir çift kadın eldiveni... Şunlar iki kıymetsiz bilezik... Ve nihayet bu da üstündeki etiketten anlaşılacağı veçhile tam 1200 kron kıymetinde bir broş...

Ve şefin hayretle açılan gözleri karşısında sükûnetle ilâve etti:

— Bunların hepsi, Bayan Gerda'nın çantasından çıktı efendim!.. Olsen hayret içindeydi:

— Vay canına!.. Nasıl oldu bu iş?.. Siz bu malları ondan alırken bağırıp çağırmadı mı?

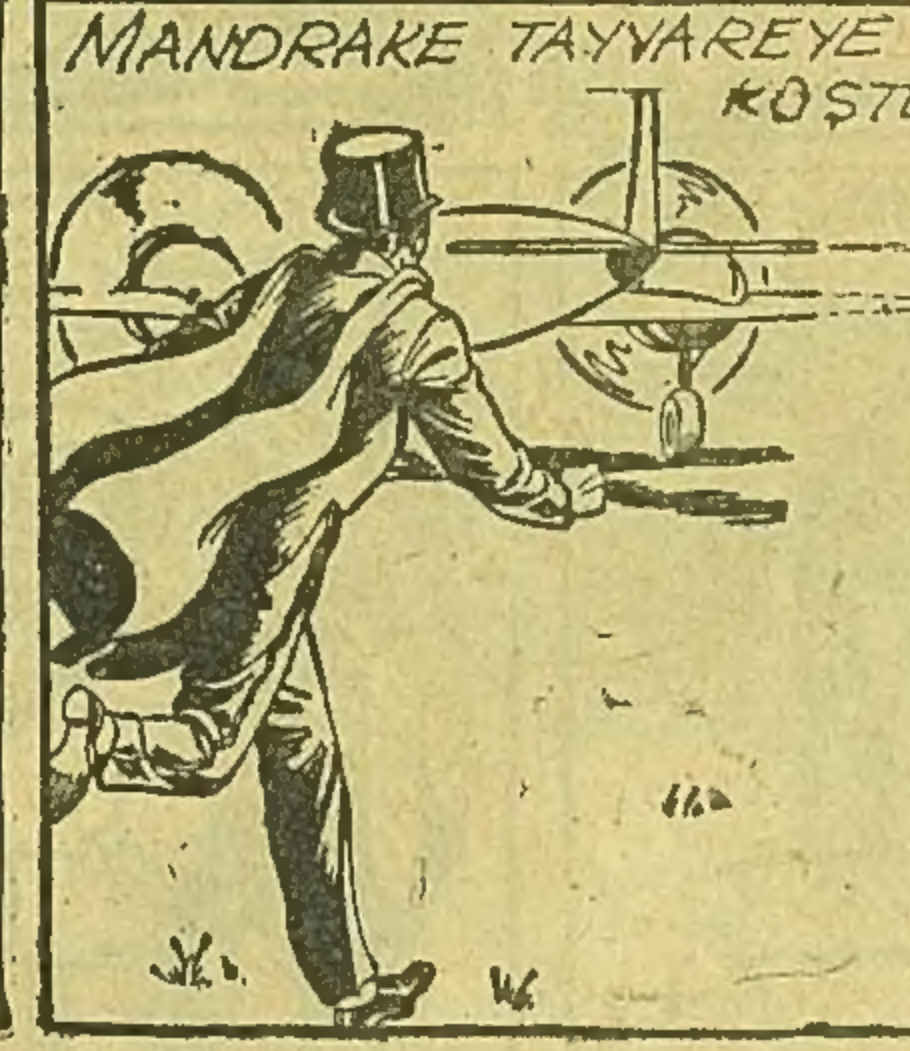
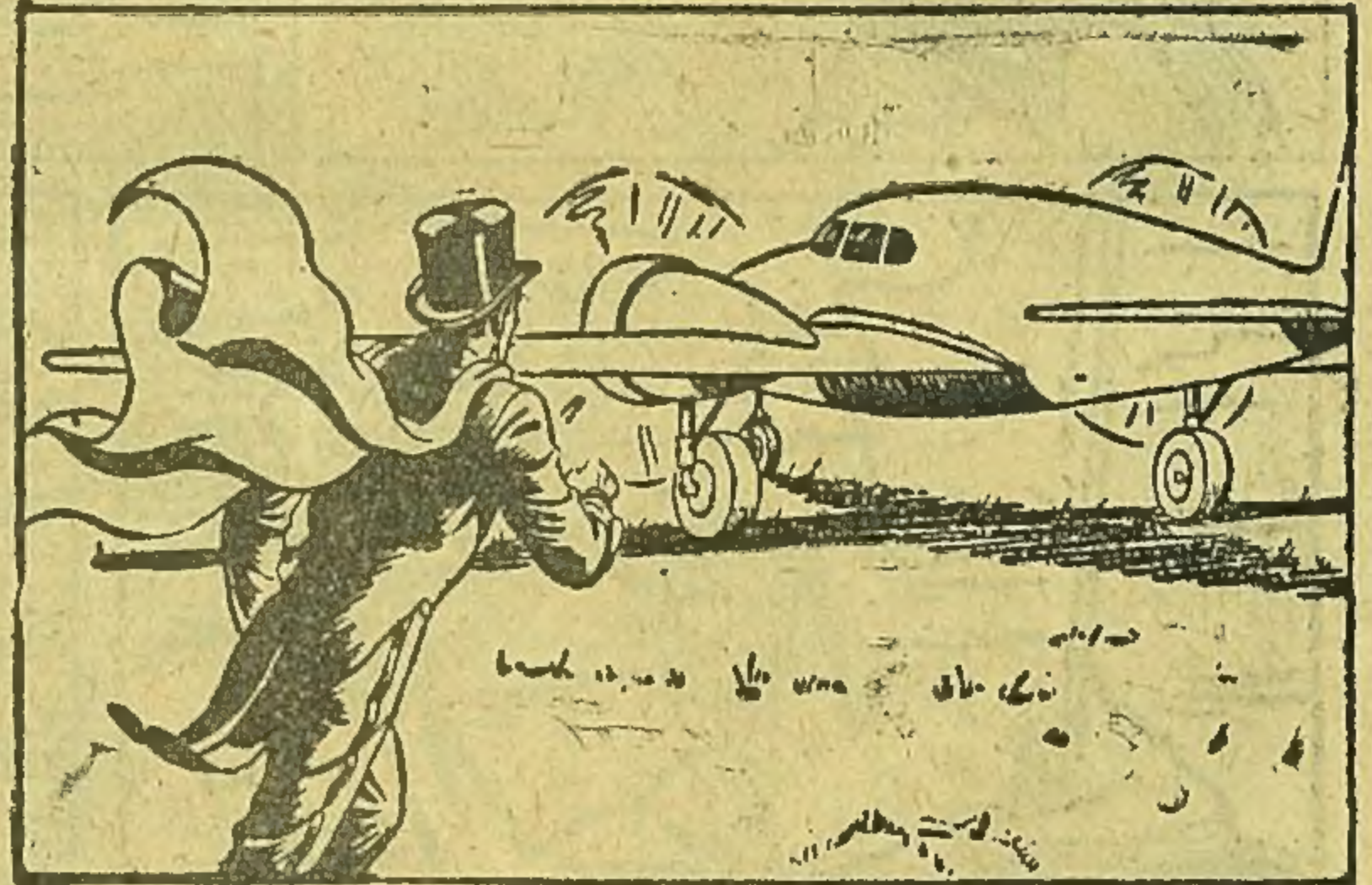
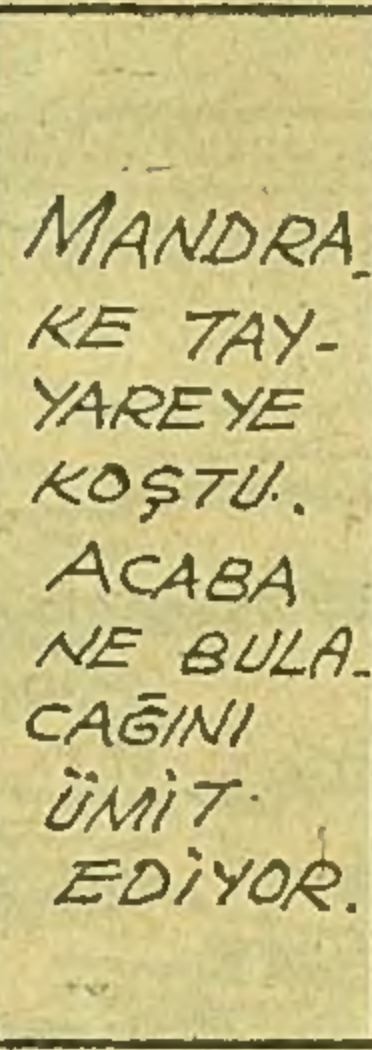
— Farkına bile varmadı efendim. Malumu âliniz tam yirmi senedir yankesicilerle düşe kalka bu işte

biz de üstad kesildik. Bayanın çantasında ne varsa, hepsini yağdan kıl çeker gibi çektim, aldım... Bir müşteriye bundan daha hassasiyetle muamele edilemez sanırım!..

Direktör Olsen:

— Ona ne şüphe? dedi. Müste-

rimize karşı göstermiş olduğunuz hassasiyet sayanı takdirdir doğrusu... Yalnız azizim, yalnız, bütün bunların hiçbirini bizim mağazamızın malları değil... Anlaşılan Bayan Gerda bunları bu sefer başka yerlerden aşırması!..

TILSIMLI BİLEZİK

KARA ALİ

BİÇAK YARASI

(3 üncü sayfadan devam)

ve seyahat hazırlıklarına koyulmuş-
tum. İşte bu sırada korkunç kader
gelip yakamıza yapıştı.

Bir gün, atla bir yere kadar git-
miştım. O sırada müthiş bir yaz fır-
tınası bastırmış, gök gürlemeğe,
şimşekler çakmağa başlamıştı. Er-
kenden eve döneyim dediğim sırada
bir de ne bakayım? Evimize bir yıl-
dırım düşüp cayır cayır yakmaya
başlamamış mı? Atı sürüp karımla
kızımı kurtarmağa seğirttim. Hay-
vandan atlayıp eve koştum.

Fakat birdenbire damarlarımda-
ki bütün kanım donacak gibi oldu.
Evimizin önündeki verandada karı-
mı görmüştüm. Sol eliyle Ornja'nın
gırtlığına sarılmıştı. Sağ eliyle de
benim uzun av bıçağımı havaya
kaldırmış, indirmek üzere bulun-
yordu. Arkalarında, evin bütün cep-
hesi tutuşmuş, alev alev yanıyordu.
Çılgın gibi bağırmışım:

— Dur!. Ne yapıyorsun?. Delir-
din mi?.

Fakat bana cevap vermedi. Bıça-
ğın gittikçe kızımın başına yaklaştı-
ğını gördüm. Hattâ tabancamın
tetigine bastığım vakit hayli gecik-
miş olduğum da muhakkaktı...

Karım hemen ölmedi. Son nefe-
sini vermeden önce tekrar gözlerini
açtı. Halsiz soluklar halinde:

— Beni affet!. dedi. Ateş Tanrısı
Şamastka'nın elinden bir kere kur-
tultum ama kızımı muhakkak
kurban etmemi istiyordu... Evimize
yıldırım düşmesinin mânası budur!.

Ve öldü. Zavallı kızım Ornja ise
uzun müddet, duyduğu korku ve ya-
nağındaki yaranın tesiriyle hasta
yattı. Kurgunum : anasına rastla-
madan önce bıçak, bıçare kızın ya-
nağını fena halde kesmişti.

Bunun üzerine Peru'dan kaçır
gibi hareket ettik. Kızımı bu haliyle
İngiltereye götürmemek için Ce-
nup Afrika, Avustralya, Mısır gibi
uğramadık yer bırakmadım. Fakat
yara bir türlü iyileşmiyor. Şimdi
Fransada esaslı bir tedavi ettirece-
ğim bakalım!. Ama, tedavi olsa
bile bundan sonra ömrümüz
boyunca yüzümüzün pek güleceği ü-
midinde değilim...

ADANA'DA SES

Kütüphanesi ve kitaphanesi aç-
ıldı. Her türlü kitap ve okul
levâzımıyla beraber TÜRKİ-
YE YAYINEVİ neşriyatını da
orada bulacaksınız.

ASLAN KAFESİNDE

(6 ncı sayfadan devam)

Ne olacak?. Ben hastahanede
Azraile boğuşurken cambazhanesini
aldığı gibi başka yerlere göçmüş...

— Frederik:

— Öyle yapacağı belliydi zaten
ya... Peki para meselesi ne oldu?
Tazminat filân istemedin mi?

Rışard:

— Hangi tazminat? diye omuz
silkti. Herif bana borçlu olduğu ay-
lığı bile vermedi. Üstelik en iyi as-
lanlarından birini vurdu diye o kov-
boyu mahkemeye verdiğini ve zarar
ziyan istediğini duyduk... İşte o hâ-
diseden beri sol gözümün yırtılıp da
sonradan tamir edilen kapağı, ba-
zan bakışlarımın istikametini deği-
ştirir... Sağı gibi olurum.

MERAK-
LILAR
SAHİLE
DİZİLDİ-
LER.
ŞİŞMAN
ADAM
SAYMA-
ĞA
BAŞLA-
DI.

BİR
İKİ!

2

ÜÇ

PLUNKET ADLI
GARİP ADAM
DEPAR İSARE-
TİNİ VERDİ.

ALİ
İLKÖNCE DUBAYA VARDI

HAYDİ GÖ-
CÜKLAR...
DUBA YERİN-
DE DURUYOR

DÖNÜŞTE ARA-
YI BÜSBÜTÜN
AÇTI.

VE HEPSİNDE EVVEL
KARAYA AYAK
BAŞTI
BRAVD!

YAŞA TÜRK!

YÜZMENİ GÖR-
SEYDİM BAHİ-
SE GİRMEZ-
DİM.

İSTİHANI BAŞKA
SEFERE SAKLA

PLUNKET KARA
ALİYE BİN DOLA-
RI TIKIR TIKIR
SAYDI. ALİ'MİZ
ADAMIN YÜZÜNÜ BE-
ĞENMEDİ. "BU PARA
BANA HARAMDIR"
DEDİ. PARANIN
HEPSİNİ MEMLEKE-
TİNE, KIZILAYA
YOLLADI.

ALİ ALİ
FELÂKET.

HAYROLA
NE OLDU
PRENSES

ARKASI VAR

16

Yarın GAZETECİ

JAGAR! ŞİMDİ SIRA
SENİNLE HESAPLAŞ-
MAYA GELDİ.

KAPTAN! ONU ÖL-
DÜRECEKSİN DE ELİ.
NE NE GE-
GECEK?

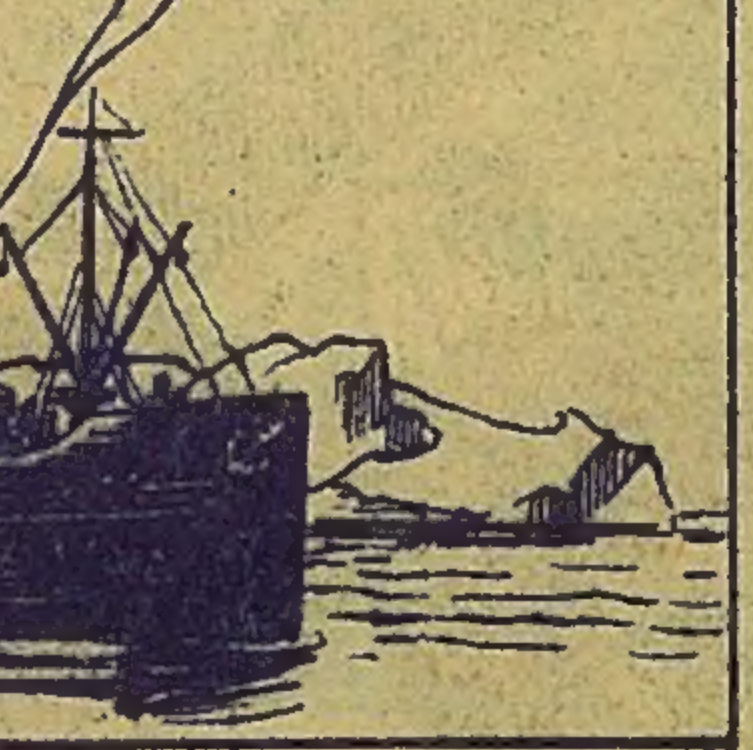
HAKKIN VAR..
BIRAKALIM NE
YAPARSA YAP-
SIN..

ARTIK YOLA
ÇIKMALIYIZ..

EVET YOLCU
YOLUNDA GEREK..

DÜMENE BEN GE-
REYİM.. ÇOK TEH-
LİKELİ YOLLARDAN
GECECEĞİZ.

TANRI YAR..
DİMCİN OL-
SUN..

SANCAKTA BİR GEMİ
GÖRÜNÜYOR

DÜMENİ KIRALIM.. IN-
ŞALLAH YİNE KURTULU-
RUZ.

SANTAMARIA
NİHAyet KOSTARIKA
CUMHURİYETİNİN BİR
LİMANINA GİRDİ.

BUNLARI YERLİLERİN KAH-
VESİNE BIRAKIN.. ORASI EN
EMİN YERDİR.

EŞYALARI KATIR SIRTIN..
DA TAŞIYARAK BU DİLİ GE-
GECEĞİZ. SONRA TEKRAR
MEKSİKAYA YOLLANMAK
ÜZERE JAPURA
BİNECEĞİZ.

PEK ALÂ
KAPTAN..

OH NİHAyet
HAHA AL-
DİK.

TAHİTİ BARA
GİDELİM Mİ?

BİRŞEYLER
İÇELİM Mİ?

KAPTAN!..
AYIK KALSAK
DAHA İYİ OLA-
CAK.

SİLÂH DOLU
SANDIKLARI
TAŞIMAK İÇİN
KERVANIN HA-
ZIRLANMASINI
İSTEDİLER.
BİR MEY-
HANEYE İÇKİ
İÇMEĞE GİR-
DİLER.

HİÇTE YER YOK!

BU
SIRA
DA
BARA
GARI
BİR
ADAM
GİR-
Dİ.

GİT BAŞKA YER.. BİR İKİ TANE
DE DİLEN SATA-
YIM.

HALÂ SÖYLENİYOR..MÜŞ-
TERİLERİ RAHATSIZ
ETME DEFOL

ARKASI
VAR

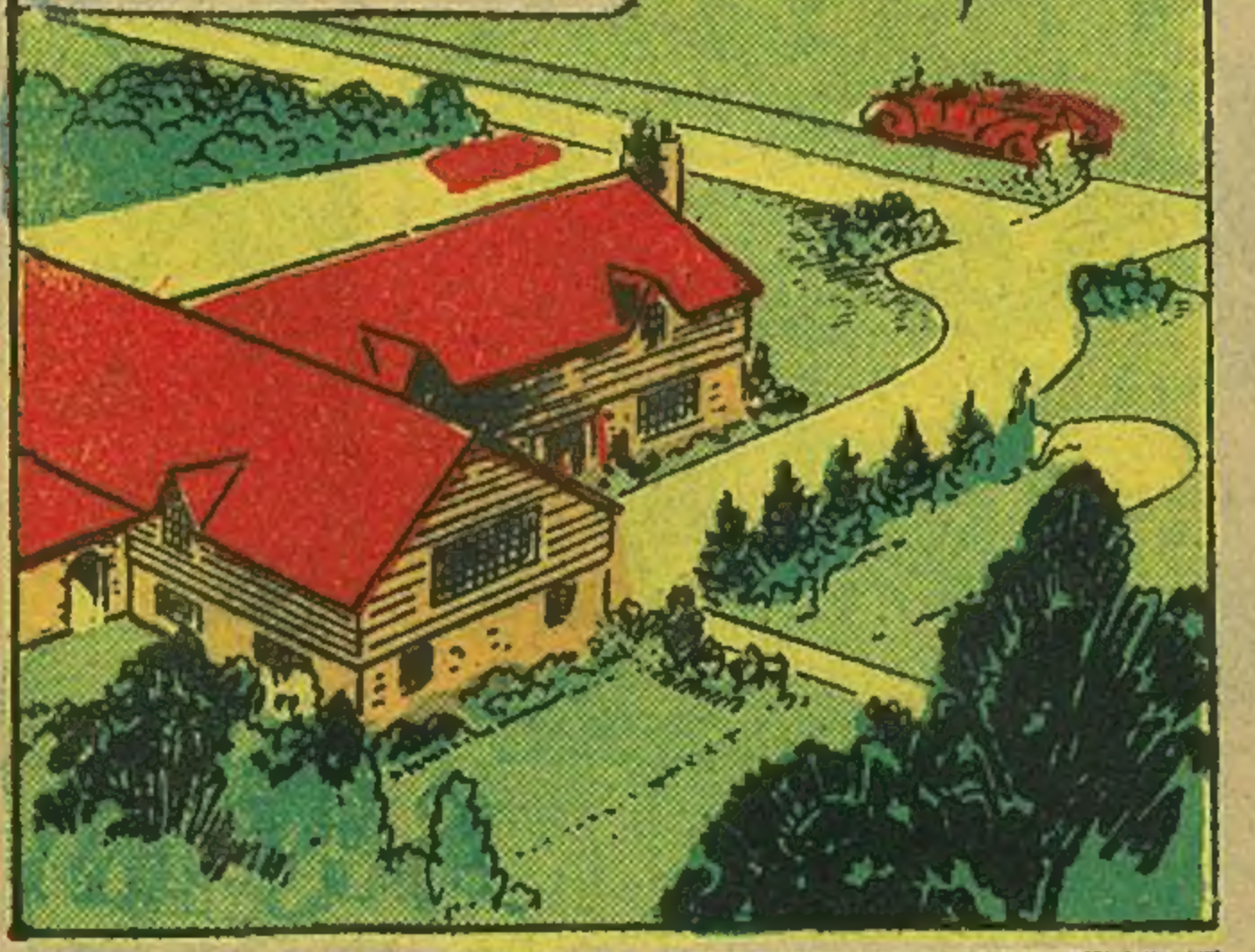
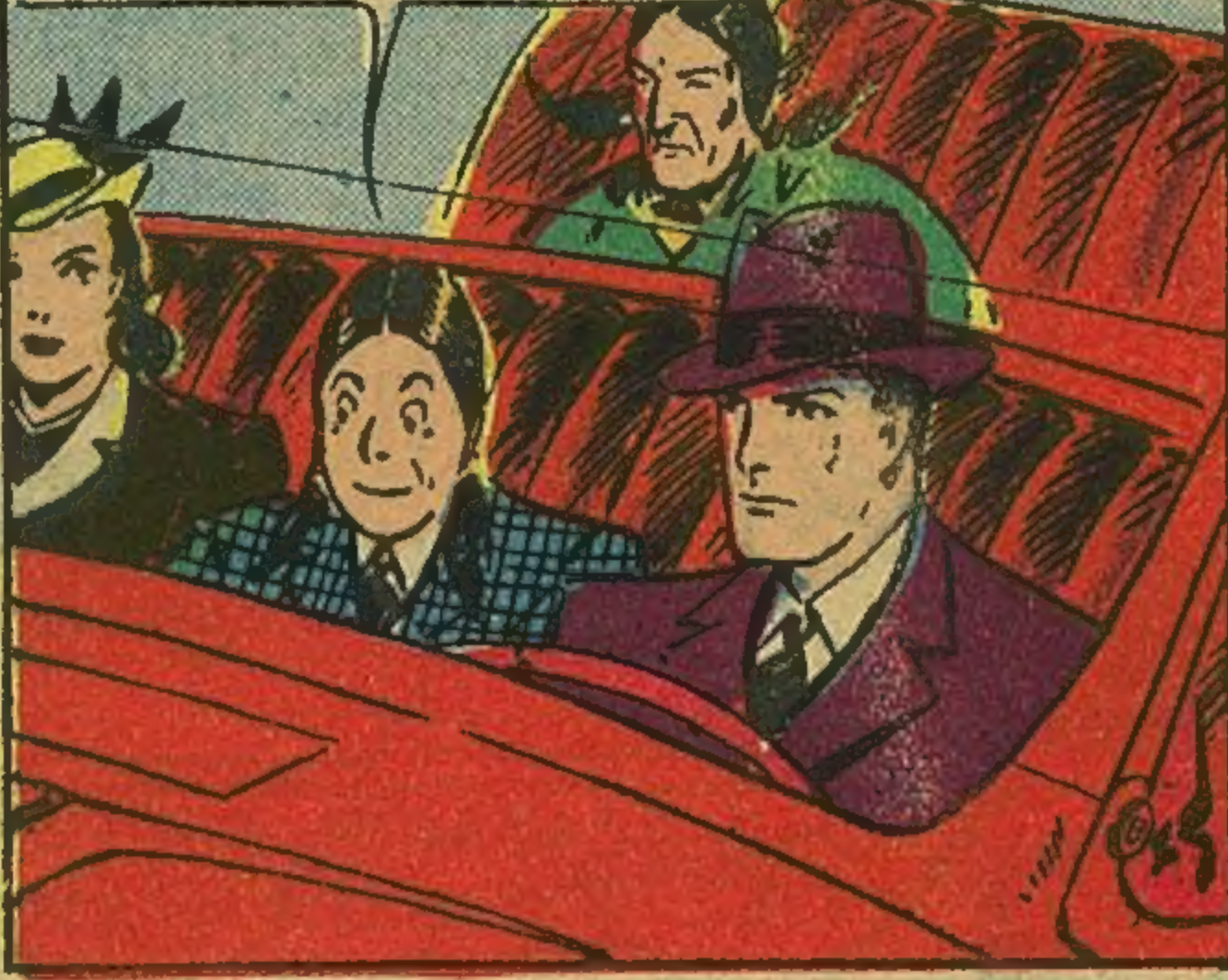
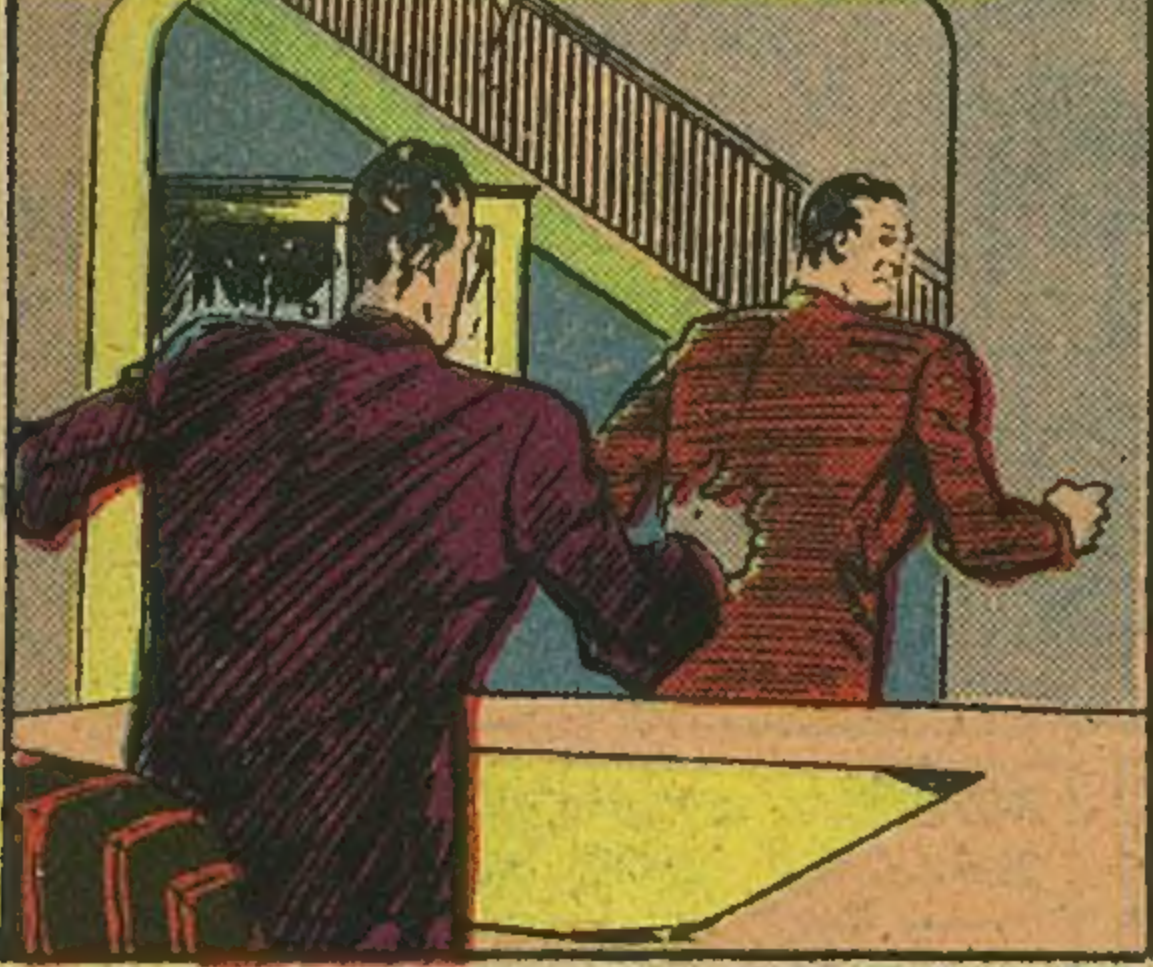
16 BİRİK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

HERHALDE DOĞRUCA MÜZEYE GİTMİŞLERDİR. ÇABUK OTOMOBİLİ HAZIRLA BAVULLARI KOY. DERHAL HAREKET EDİYORUZ.

ŞİMDİ SU SOKAĞA SAPIN.. EV BURADA OLACAK..

İŞTE BU EV... ETRAFI AĞAÇLIKLI... EVET O...

ZİLE KİMSE CEVAP VERMİYOR... FAKAT KAPI AÇIK...

EV BOŞ... KORKTUĞUMA UĞRADIM... KAÇTILAR...

KAPICIYI SORGUYA ÇEKTİM. POLİSE SORDUM.. NAFİLE... YOK.. NE HİRSIZLARDAN NE BEBEKTEN HABER VAR

JAN ARTIK GİTME-LİYİM. MİSAFİRLİ-GİM EPEY UZADI. MÜSAADE EDER-SİN DEĞİL Mİ?

OH BİRİK! GİDİYOR MU-SUN?

ÇOCUKLAR İYİ HA-BERLERİM VAR..

MERHABA BABA

BEN BATIYA GİDİYÖ-RÜM. KIZIL DERİLİLER HAKKINDAKİ ÇALIŞMA-LARIMA DEVAM EDECEĞİM

BİZDE SİZİN LE GELİRİZ PROFESÖR. NE İYİ...

DOSTUMUZ KAVAKLAR'I ZİYA-RET EDECEĞİZ. BU BİZİM AÇIK-GÖZ'ÜN KABİLESİDİR. GÜZEL! BİZE ONLAR YOL GÖSTERECEK.

ŞU BİRİK ÇOK HAYIR-SIZ ÇIKTI. GİTTİĞİ GİDELI BENİ NE A-RADI NE SORDU... BİR ŞEY Mİ İSTİYORSUNUZ?

EFENDİM SİZİ TELE-FONDAN...

VAY BİRİK... CİĞERPAREM... NERELERDESİN.. SESİNİ DUYAN NE OLSUN? NE HABER?.. BATIYA MI?... BENDE Mİ?

BİRİKİN ARKADAŞI NANI

ARKAŞI VAR

YILAN

KADIN

GİDO TİTANYAYI YALNIZ BIRAKMIŞTIR. EV SANKİ GECENİN SESSİZLİĞİNE GÖMÜLMÜSTÜR. LÂKİN EVDE HERKEZ UYANIKTIR. TİTANYA ODASINDA ASABI ASABI DOLAŞMAKTADIR.

BENDE NE SERSEM SEYİM. BENİ O KADAR ÇOK SEVMİŞ OLAN ANNEMİN RUHUNDAN NE DİYE KORKUYORUM? GEÇEN GECE RÜYAMADA GİRDİ SESİNİ DUYAR GİBİ OLDUM. BENİ ÇACIRIYORDU.

16/31

PİTİŞİK ODADA GİDO MARCELLANIN SÖZLERİNİN TESİRİ ALTINDA ŞÜPHE İÇİNDE KIVRANIYOR.

SAYET SÖZLERİNE İNANDIĞIMI VE KARIMI GÖZETLEDİĞİMİ GÖRÜRSE MAHVOLDUM DEMEKTİR.

İKİ KARDEŞDE YATAKLARINDA YATIYORLAR. LAKİN İKİSİNİNDE GÖZÜNE UYKU GİYHİYOR.

MARSELLA GİTMEK İÇİN BENİM UYUMAMI BEKLİYOR. BU GECE UYUMIYACAĞIM, ONU DIŞARIYA ÇIKARTMIYACAĞIM.

KORKMAMALIYIM. ŞU FENA HISSİ MAĞLUP EDEREK GİDİP ANNEMİN ODASINDA ONA DUA ETMELİYİM.

KULAĞINI KAPIYA DAYAMIŞ OLAN GİDO KARISININ DIŞARI ÇIKTIĞINI DUYAR.

NEDEN GECİKTİ ACABA? BURADA DURMAHIM BANA NEKADAR İZDIRAP VERDİĞİNİ BİLİYOR. ONU KUCAKLADIĞIM ZAMAN HER SEYİ UNUTUYORUM.

TİTANYA ANNESİNİN ODASINA GİTMEME KARAR VEREREK SABİHLİĞİNİ GİYDİ. BÜTÜN GAYESİ O MANTIKSIZ KORKUDAN KURTULMAKDIR. KATIYEN MARCELLANIN SÖZLERİNİN ALTINDA BİR TUZAK OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYOR. HAYALİNDE YALNIZ ANNESİ VAR.

İSTE! ÇIKTI!

BU ESNADA O ESRARLI ODADA GLOKO KORKU İÇİNDE MARSELLAYI BEKLİYOR.

SAY FAYI ÇEVİRİN

KAPIYI BIRAZ ARALAYINCA GİDO, TITANYANIN ÇEKİNGEN BİR HAREKETLE ANNESİNİN ODASINA DOĞRU GİTTİĞİNİ GÖRÜR. DERHAL PEŞİNDEN KOŞAR.

MAALESEF MARSELLANIN HAKKI VARMIŞ.

16/32

TITANYANIN KARANLIĞA SESİ KESİLİR, KALBI DURLUR GİBİ OLUR. İKİ KOL KENDİNİ SARAR VE BİR YABANCI AĞIZ ONUN DUDAKLARINI ARAR.

HER GECE BIRAZ DAHA GEÇ KALMAKLA BANA İŞKENCENİ YAPMAK İSTİYORSUN?!

KAPININ ARKASINDA DURAN GİDO BİR ERKEK TARAFINDAN SÖYLENMEŞ OLAN SÖZLERİ İŞİTMİŞTİR. KANI BEYNİNE SIÇRIYARAK ODASINA TABAN CASINI ALMIYA KOŞAR.

ONLI GEBERTECEĞİM! GEBERTECEĞİM ONU!

BİRDEN BİRE DIŞARDA AYAK SESLERİ İŞİTİLİR. TİTANYA BİR FELAKET SEZER GİBİ OLUR.

GLDKO, ALLAH AŞKINA KAÇ. SENİ BURADA GÖRÜLERSE NE DERSİN?

KİMSİNİZ? NE İSTİYORSUNUZ? BIRAKIN BENİ...

TİTANYA, SENMİSİN?

AŞIĞINI HÜDAFAA ETMEK İSTİYORSUN DEĞİLMI? FABUK İSMİNİ SÖYLE!

YAPMA! DUR...

ALLAH AŞKINA KAÇ KURTUL!

BURADA TİTANYA GLOKONUN KOLLARINDAN SIYRILIR. O'NU SESİNDEN TANIR.

GİDO KAPIYI AÇIP ATEŞ EDERKEN GLOKODA PENCEREDEN ATLAR.

GLOKO YARALANMAMIŞ VE BAĞFEDE KOŞARAK UZAKLAŞMIŞTIR. TİTANYA GİDONUN ÖNÜNE GECER.

ARKASI YAR

İstanbul vapuru İskenderiyeden kalktığı zaman, birinci mevki yolcuları arasında yaşlı, uzun boylu bir adamla, yanındaki harikulâde güzel kız hemen dikkatimi çekmişlerdi. Adamın halinden İngiliz olduğu anlaşılıyordu. Her halde Marsilyaya, oradan da Fransıya boydan boya geçip Kale üzerinden İngiltereye gideceklerdi. Yanındaki güzel kızın da adamın kızı olacağını tahmin etmiştim... O sefer, her nedense Fransaya gidecek yolcu azdı ve vapurun birinci mevkiinde birkaç kişiden ibarettik. Uzun ve monoton deniz yolculukları, ahbaplık etmeden geçemez. Bu baba kızla pek alâkadar oldum ama, her nedense gayet çekingendiler. Hele kızcağız kamarasından hiç çıkmıyor, İngiliz de arada bir güvertede görünüp tekrar kayboluyordu. Kızın, insanlardan kaçmasının sebebini sezmiyorum değilim. Güzel yüzünde, sağ yanğını boydan boya kesen geniş bir bıçak izi vardı, ki bıçarenin bütün güzelliğini mahvetmişti.

Bu baba kızla Marsilyaya kadar ahbap olabileceğim pek şüpheliydi, eğer bir tesadüf zuhur edip beni kendileriyle tanıştırmamış olaydı...

Anlaşılan deniz havası kızcağızın yüzünde henüz iyileşmemiş bulunan yaraya pek yaramamış olacaktı, ki zavallıya nöbet gelmişti. Geminin doktoru bir müddet kendisini tedaviyle meşgul oldu. Fakat kim söylemişse söylemiş, gemi yolcuları arasında bir cilt mütehassısı bulunduğunu haber vermişler. Kızcağıza bakmak için beni çağırdılar.

Baba kızla böylece tanıştım. Memnun da kalmadım değil. Hem kızcağızın ıstırabını dindirmek kabili oldu. Hem de babasıyla sıkı fıkı ahbaplık kurduk.

Tahmin ettiğim gibi bu kızın garip güzelliği, annesinin bir Amerika Kızılderilisi olmasından ileri geliyormuş. Genç kızın acısını hafiflettik ama yarasının azgınlığını önleyemedik. Baba, beni bir kenara çekerek, ikisinin de pek üzgün olduklarını ve bu ruh haletinin de yaranın azmasına tesir edebileceğini söyledi.

— Bir buçuk ay kadar önce karımı, kızımın annesini gömmek zorunda kaldık! dedi. Eğer canınızı sıkmazsam, acı maceramızı size de anlatayım...

Acısı hafiflemiş olan bıçare genç kızı kamarada bırakarak birlikte güverteye çıkıp bir kenara oturduk ve anlatmağa başladı:

— Ben, zengin bir ailenin şımarık çocuğuydum. Ebeveynim öldükleri vakit bana okadar büyük bir servet bıraktılar, ki taş çatlasa bu kadar parayı yiyemezdim. İyi ailelerde çocukluktan beri insanın etrafını çeviren kalabalık bir akraba sürüsü vardır. Halâlar, teyzeler, dayılar, amcalar, filân... Bütün bu kalabalık, daha çocukken bile benim canımı sıkardı. Bunlardan kurtulmak ve hoşça vakit geçirmek için seyahate çıkmağa karar verdim. Ve günlerden bir gün, devriâlem seyahatime başladım.

Bir, iki yıl, dünyanın gezmediğim tarafı kalmadı. İçimde vatan hasreti diye bir şey duyuyor da değildim. Fakat seyahat canımı sıkmağa başlamıştı. Hayatımda bir değişiklik arzusu hissetmeğe başlamıştım.

O sıralarda Güney Amerika'da Peru'da bulunuyordum. Yanımda, bir de yarı deli bir arkeolog profesör vardı. Bu adam, allem etmiş kalem etmiş, beni kandırıyordu ve Peru'nun iç taraflarındaki yüksek dağlık mıntakada bir keşif seyahati yapmaya razı etmişti. Maksadımız, kaybolan İnka devleti medeniyeti hakkında tetkiklerde bulunmaktı.

Böylece seyahate çıktık ve bir akşam kendimizi ıssız bir vadide buluverdik. Sağımızda ve solumuzda And dağları, sert yamaçlar halinde yükseliyordu. Profesör homur homur söylendi:

— Burada kamp kurmaya mecburuz! Yoksa karanlıkta bir uğuruma düşeriz. Kitabımı yazmadan önce geberip gitmeğe de hiç niyetim yok!

Ben bu fikirde değildim. Altımızdaki ufak beygirlerin, sevki tabiileriyle bize iyi yol bulacaklarından emin bulunuyordum. Biraz daha henüz yol almıştık ki ileride bir ışıkgörünce durduk. Profesör birdenbire heyecanlandı:

— Hay Allah kahretsin... Ateş dansı yapan yerliler arasına düştük. Gel de bak seyret dostum, dünyada neler oluyor?.

Hâdiseye şuydu: Peru hükümetinin yasak ettiği birtakım eski yerli âdetleri vardı. Yerli kabileleri, bu göreneklerini terkedemedikleri için eski din törenlerini, dağlara çekilip ıssız yerlerde yapıyorlardı. Karşılaştığımız ateş töreni de böyle bir şeydi. Büyük bir ateş yakılıyor ve yüzlerini gözlerini korkunç bir şekilde boyayan yerliler, bu ateşin etrafında cezbeye gelip zıplayıp hoplayıyorlardı.

Profesör yavaşça kulağıma: — İnsan da kurban edecekler! diye fısıldadı.

Hakikaten de ateşin yanı başında koca bir kayaya sımsıkı bağlanmış genç bir kız görmüştük. Hava iyice kararmıştı ama, ateşin ışığı her şeyi gösteriyordu. Biz böyle hayret içinde seyrederken çıkan aynın ışığında adamakıllı kuduran bir yerlinin, elinde koca bir hançer ol-

duğu halde hoplaya zıplaya kayaya bağlı kıza yanıştığını gördük.

Uzatmıyalım. Elimizde mükemmel iki mavzer bulunduğu halde genç kıza o kuduz yerlilerin ellerinden kurtarıncıya kadar akla karayı seçtiğimizi söylersem hiç hayret etmemelisiniz doktor! Herifler, öylesine cezbeye tutulmuşlardı, ki ağızları köpürmüştü. Bu, bir nevi çılgınlık haliydi. İçlerinden bir düzüne kadarını yere serdikten sonradır, ki geri kalanlar ancak kendilerine gelebildiler. Tabii, bu ayılmanın neticesi, hepsinin tabanları yağlayıp kaçması oldu ve biz de kayalara bağlı kızcağızı, ancak ondan sonra kurtarabildik.

Kızı yanıma aldım. Gayet akıllı ve zeki olduğunu kısa zamanda isbat etti. Kendisine iyi bir batı terbiyesi verdim. O da bana gittikçe bağlandı. Büyüyüp geliştiği ve hakikaten güzel bir kız olduğu vakit tuttum, kendime nikâh ettim. Daha sonraları, Peru'dan ayrılıp İngiltereye gelerek oradaki malikânemizde yerleştik.

Neyse, bir zaman sonra karım bir kız çocuğu doğurdu. Ornja'yı tanı-

BİÇAK YARASI

Nakleden: İ. Şerif

Benim av bıcağımlı kaldırmış, kızımın yüzüne indirmeğe hazırlanıyordu.

dınız ve tedavi ettiniz. Kızımı çok seviyordum. Kızım da anasına benzemekle beraber, ondan, yalnız ırkının badem göz ve mütenasip vücut gibi hususiyetlerini almış, esas itibariyle İngiliz hututunu muhafaza etmişti. Ben öyle ırk filân ayırardan bir adam değilimdir. Karıma da kızıma da çılgınca bağlıydım...

Nereden aklıma geldi bilmem ki. Bir gün tekrar Peru'ya gidip kızıma ikinci vatanını da tanıtayım, dedim. Her zaman sözümü dinliyen, bir dediğimi iki etmiyen karım bu sefer Peru seyahatine itiraz etti.

— Belki bana gülersin ama oraya dönersek saadetimizin yıkılacağından korkuyorum!.. diyordu.

Tabii güldüm. Böyle şeylere inanılır mıydı? O ısrar etti. O zaman ben de kızdım. Karım:

— Benden söylemesi!.. dedi. Bir felâket vukubulursa, bütün suçun sende olacağını bil!..

Kadıncağızı, aklıma koyduğum bu Peru seyahatine âdeta zorladım. Ve nihayet benim dediğim olduğu için, tabii yola da çıktık... Fakat kadın haklıymış... Biz Peru'ya ayak basar basmaz karım birdenbire değişiverdi. Âdeta aklını oynattığından korkmağa başlamıştım. Hattâ içime okadar korku girmişti, ki hemen geri dönmek kararını vermiş (Arkası 14 üncü sayfada)

Ölüm

TİMARHANESİ

Yazar: Edvard Brooker

Çevirenler: L ve T. Karamahmut

Muavin acıyarak söylendi:
— Gitseniz pekâlâ edersiniz!
— Sizin tahkikat biraz ilerledi mi bari?

— Maalesef hayır! Zaten ümidi de kesmedim değil... Şef ısrar etmese hemen bırakırdım bu işi!

— Öyle anlıyorum ki Mister Smit, ikimiz de yakamızı bu melûn heriflerin oyuncağı olmaktan pek kolay kurtaramıyacağız!

Smit cevap vermek üzere iken dışarıda ayak sesleri duyuldu. Açılan kapıdan polis müfettişinin girdiğini gören hafiye, hayretini saklıyamadı.

— Siz misiniz şef? Bu saatte burada ne işiniz var?

— Evet muavin... Bu zatı tanı mıyorum! Kimdir bu ahbabınız mı?

— Hayır Smit, senin nasıl bir insan olduğunu biliyorum. Diğer taraftan kendimden de şüphem olmadığına göre...

İkisinin de bakışları masanın arkasında ayakta duran doktor Pakmana çevrildi.

Doktor anı bir hareketle olduğu yerden fırladı ve ulur gibi bağırdı:

— Eller yukarı!

Elinde namlusu, polisleri tehdit eden bir tabanca tutuyordu.

Adamın halinden biraz evvel müfettişin ileri sürdüğü iddianın doğruluğu anlaşıyordu. Müfettiş kollarını kaldırırken:

— Ben zaten bu işleri onun yaptığını biliyordum, diye mırıldandı.

Pakman bağırdı:

— Duvara doğru dönün... Hiç

lattık... Fakat herifi kaçırdık galiba?

— Bırak istediği kadar kogsun nasıl olsa fazla uzaklaşamaz!

Müfettişin sözlerinden buraya yalnız gelmediği belli oluyordu. Nitekim kapıdan içeri iriyarı, atlet yapılı, yakışıklı bir adam girince Smit büsbütün gözlerine inanamaz oldu... Evet yanılmıyordu... O idi... Yaklaştı ve sordu.

— Ne?... Cakson... Daha doğrusu Holmes... Yani Profesör Korney?

Müfettiş gülererek takdim etti:

— Hiçbiri değil Smit! Bu gördüğün zat, Mister Levis Palmer'dir. Kendisi Skotlandyard umumî polis müfettişlerindendir.

Dev yapılı adam kalın ve tatlı bir sesle:

— Evet bizzat kendisi! diye tasdik ettikten sonra devam etti. Şimdi size çetenin diğer adamlarını

şiyi gördü. Hepsinin bileklerinde kelepçeler vardı ve ayrıca polis memurları tarafından da muhafaza edilmekteydiler.

— Mister Smit, halinizden, söylediklerimi anlamadığınızı görüyorum... Şimdi size olanları baştan anlatmak çok uzun sürecektir, onun için bunu daha sonraya bırakalım.

Skotlandyard müfettişi büsbütün aptallaşmış olan muavine bunları söyledikten sonra üç suçludan tarafa döndü ve:

— Kendiliğinden itiraf edecek misin yoksa ben işin hikâyesini üzerime alayım mı Butler ne dersin?

Canı cevap verdi:

— Beyhude zahmete katlanmayın. İnkâr etmekte ne fayda var ki? Evet ben Persi Butler'im. Bu defa kurtulamıyacağımı anlıyorum. Bununla beraber sizi takdir etmediğimi söylersem yalan olur. Zira hile tertip etmekte bizleri geçtiniz. Elimdeki bütün kozları oynadım maalesef talih yardım etmedi ve kaybettim. Artık tamamıyla elinizdeyim...

Palmer hemen atıldı:

— Bir dakika dur hazret! Okadar acele etme! Meraklı meslekdaşıma oyununuzu ve kumpanyanın ikinci derecede aktör ve aktrislerini nasıl keşfettiğimi anlatarak merakını tatmin etmek isterim. Yalnız iki arkadaşınızın bize hiç faydaları dokunmıyacağı için kendilerini karakolda göz hapsinde bulundurmağı tercih ettiğimi itiraf ederim. Buradaki monoloğunuz bitince siz de kendilerine iltihak edersiniz.

Palmer koridorda bekliyen adamlarından birinin yanına yaklaşarak kulağına bir şeyler söyledi, bunun üzerine Rovson ile Ellen Rıçırd o dadan çıkarıldılar.

Dışarıda ve odada emniyet tertibatı alındıysa da ellerinde kelepçe bulunan Butler'de şüpheli bir hareket görülmedi.

Palmer bir koltuğa oturduktan sonra karşısındaki yere oturması için Butler'e işaret etti. Müfettişle Smit de canının sağ ve solunda yer aldılar. Böylece haydudu tam muhasara altına aldıktan sonra Palmer gülümsüyerek sordu:

— Sigara ister misin Butler?

Canı bu sual karşısında:

— Çok nazıksınız! diye cevap verdi. Memnuniyetle kabul ederim. Zira bunun içeceğim son sigara olması kuvvetle muhtemel. Teşekkür ederim.

Kelepçeli ellerinin müsaadesi nisbetinde sigarayı ağzına yerleştirdi ve uzatılan ateşle yaktı.

Hafiye koltuğuna yerleşerek tekrar sordu:

— Şimdi mademki biz bizelyiz, evi adamakıllı sarmış olan polis kuvvetlerine nasıl karşı koyduğunuz anlatın bakalım! Merak etmeyin aramızda kalacak!

Canı karşısındaki bir müddet süzdü. Sigarasından derin bir nefes çekti ve sustu. Her şeyi anlatmaya niyetli olmadığı seziliyordu. Palmer ciddi bir sesle devam etti:

— Canım bizim polis olduğumuzu aklından çıkar da meraklı birileri olduğumuzu farzet!

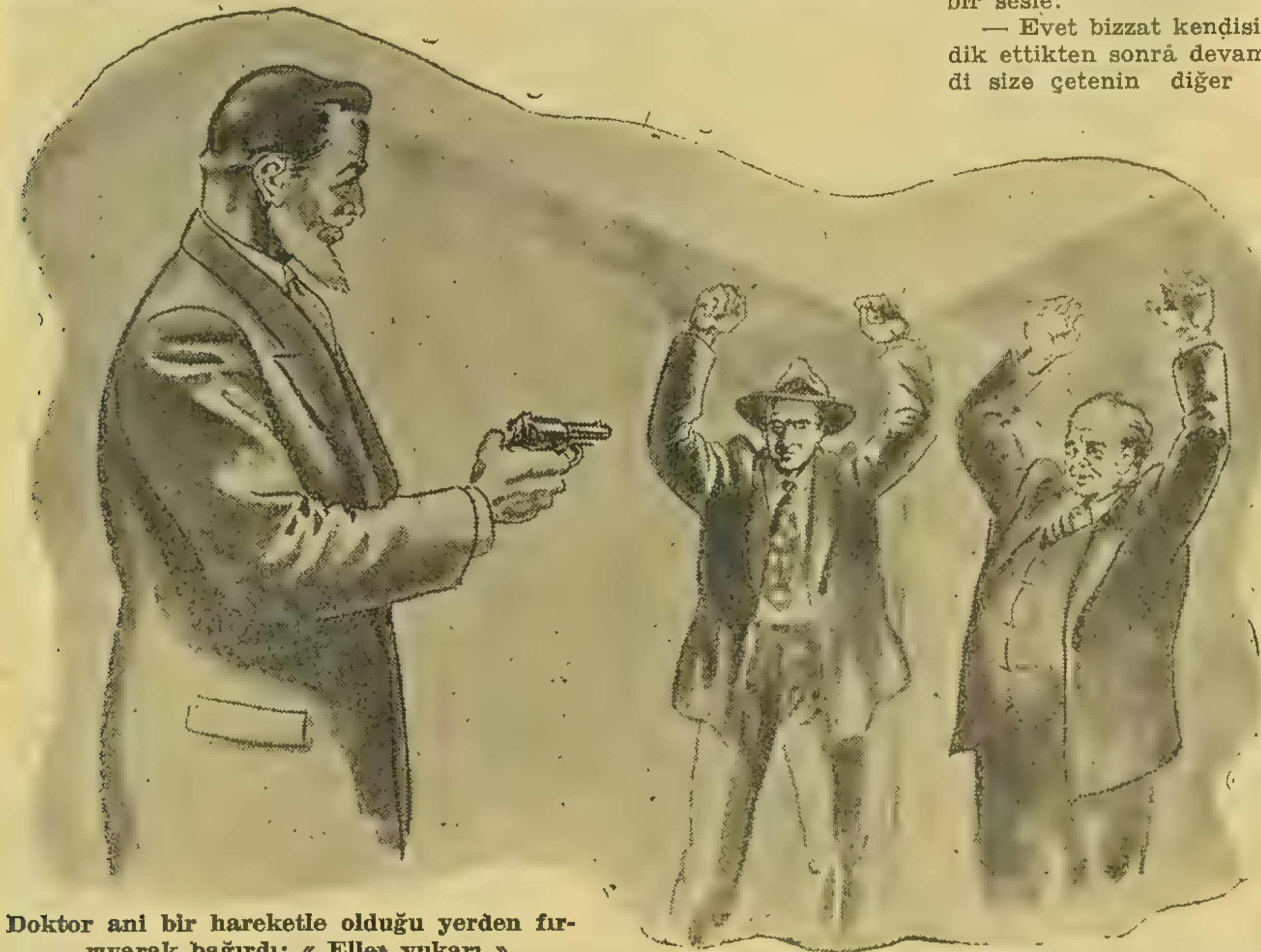
Haydut katil bir tavırla:

— Peki, dedi. Nasıl olsa değişecek bir şey yok... Mademki öğrenmek istiyorsunuz söyleyeyim.

XIV

— Ben, Plymoth'da doğdum. Babam hayatını gemi tezgâhlarında çalışarak kazanırdı. Annem çok genç yaşta iken öldü. Bugün ondan pek az şey hatırlıyabiliyorum. Size kederli ve bin bir müşkülât içinde geçen bir hayatın hikâyesini anlatmakta bir mâna olmadığını ben de bilirim fakat bunları bilmekle bugünkü vaziyetin sebebini daha iyi anlamış olacaksınız.

(Arkası var)

Doktor ani bir hareketle olduğu yerden fırlayarak bağırdı: « Eller yukarı »

— Affedersiniz şef! Takdim etmeği unuttum... Bu zat doktor Pakmandır.

İki adam el sıkışmadan birbirlerini selâmladılar. Daha sonra müfettiş bir iskemle alarak oturdu.

— Çok mühim bir mesele için buraya geldim. Suçlunun kim olduğunu öğrendik!

Doktor ve hafiye duydukları hayreti gizliye bilmek için zorluk çektiler. Hele Smit'in âdeta eli ayağı kesilmişti. Kendine zorlukla hâkim olarak:

— Katiyen inanmam! dedi. Kimmiş bakalım?

Âmiri cebinden çıkardığı pipoyu itina ile doldurarak yaktıktan sonra kendinden emin bir tavırla cevap verdi.

— Buradaki üç kişiden biri!

— Nasıl!?

— Canım bunda anlaşılmiyacak ne var? Üçümüzden biri!

Smit, adamakıllı afallamış bir halde:

— Affedersiniz ama şef her halinden benden şüphe etmiyorsunuzdur sanırım! dedi.

lâf istemem!

Smit kendi kendine homurdanıyordu:

— Tuh Allah müstahakını versin. Tam katili meydana çıkar. Yakalayacağın sırada adam seni kurşuna dizmeğe kalksın!..

Onların duvara dönmelerinden istifade eden doktor süratle dışarı çıkarak kapıyı kapadı. Kendini zaptedemiyen Smit derin bir nefes aldı.

— Oh!. Hele şükür tehlikeyi at-

takdim etmeme müsaade buyurun! Doktor Pakman, asıl ismiyle Persi Butler; öteki centilmen de Dempster'dir. Yalancı deli Petrark'ın da asıl ismi Gilbert Rovson'dur. Bütün Avrupa polisinin kendisini aramakta olmasıyla iftihar edebilir.

Nihayet Mis Sofham kalıyor, ki o da Ellen Rıçırd ismiyle tanılmaktadır.

Hayretten ağzı bir karış açık duran Smit, iriyarı adamın biraz yan çekilmesiyle arkasında duran üç ki-

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

HARİSON YAŞTAHTAYA BASMAZ...

Kuyumcu Harison, gümüş tabağı şöyle bir gözden geçirdikten sonra:

— Tabii yalnız bu gümüş tabağı satmaya kalkarsanız elinize çok bir para geçmez! diye söylendi. Ama bütün antika gümüş takımını birden satarsanız, o zaman fiyat hakkında konuşuruz... Yani meselâ, o zaman bütün takıma iki, üç bin dolar verebilirim!.

İhtiyar kadın, biraz mütereddit: — İyi doğrusu... Hiç de fena fiyat değil..

Dedikten sonra birdenbire fikrini değiştirmiş gibi:

— Lâkin olmayacak... diye devam etti. Doğrusu büyüknineden kalan yadigarları satmayı yapamıyacağım... Hele bu gümüş takımını pek severdi.

Harison yaş tahtaya basmazdı. Müsterilerini gözlerinden anlardı.

Şimdi fazla ısrar ederse kadının şüpheleneceğini düşündü:

— Peki!.. Siz gidip bir iyice düşünün de, kararınızı bana bildirin! dedi.

Harison, sahiden yaş tahtaya basmamış adamı meğerse... İhtiyar kadının bir gümüş tabakla dükkâna geldiğinin ertesi günü aldığı mektupta, kadının, bütün gümüş takımını toptan satmağa razı olduğunu gördü. Aynı mektupta Harison'u evine de davet ediyordu. Kuyumcu, yarım saat sonra artık gümüşleri alıp parasını vermek için, mektupta yazılı adrese seğırtti. Mükün mertebe çabuk hareket etmek ve kadının verdiği karardan caymasına vakit bırakmamak emelindeydi.

Bayan Fenton - mektubu bu isimle imzalamıştı - kuyumcu Harison'u güler yüzle karşıladı.

Kuyumcu, nihayet duvarın dibindeki bir masanın üstünde, bütün gümüş takımını bir arada görünce içinden: «Fevkalâde!» diye söylemekten kendini alamadı. Sonra takımın muhtelif parçalarını teker teker eline alarak gözden geçirdi. Zaten bu işlerden anlardı. Kısa zamanda hepsinin kıymetini ölçtü, biçti. Takımın İngiliz mamulâtı olduğunu da tesbit edince kafasından bir hesap edip hepsinin yedi bin dolar kadar edeceği neticesine vardı. Bu, iyi bir iş olacaktı. Allahtan ki kadın gidip başka antikacılarla danışmamıştı.

Gümüş takımının tetkiki bitince: — Bu takıma üç bin dolar veririm! dedi.

İhtiyar kadın, bu takımın hakkı kıymetini bilmiyor olacaktı ki:

— Allah sizden razı olsun! diye söylendi. Sayenizde epeyi bir müddet için sıkıntılarımızdan kurtulmuş olacağız... Büyükninenin ruhu muazzep olmaz sanırım. Zamanlar kötü... Yoksa onun yadigarlarından ayrılır mıydık?

Harison, nezaketle:

— Şüphesiz hatıralar kıymetlidir ama, nihayet insanlar da yaşamak zorundadır... diye cevap verdi.

Acele ediyordu. Araya bir şey girer de iş bozulur diye âdeta pathıyordu. Onun için:

— Ben şimdi size üç bin dolarlık bir çek yazıp imzalıyarak vereyim!. Aşağıda otomobilim var... Hemen şoförü çağırırım, takımı otomobile taşır! dedi.

Kadın çeki eline henüz alıyordu, ki birdenbire yandaki odanın kapısı açıldı. Bayan Fenton:

— Ağabeyim Albay Halbert! diye takdim etti.

Sonra ağabeysine döndü:

— Çarls!.. Sana bir sürpriz yapacaktım ama... İçeri geliverdin... Bu gördüğün zat, kuyumcu Mister Harison'dur... Büyüknineden kalma gümüş takımına üç bin dolar verdi. İyi bir fiyat değil mi? Artık ikimiz de sıkıntıdan kurtulduk demektir... Kendisine okadar müteşekkirim ki...

Fakat Albay, bu sözleri pek ters karşıladı:

— Üç bin dolar veriyorsunuz ha?.. İhtiyar kadını bulmuşsunuz... Kandırın bakalım? Sizde utanma sıkılma yok mu efendi?.. Bu gümüş takımını, en aşağı yedi, sekiz bin dolar eder!.

Harisonun canı sıkılmıştı:

— Rica ederim bayım! Bana hakaret etmeğe ne hakkınız var? dedi. Ben malı aldım, Bayan Fenton da çeki aldı... Mesele kalmadı...

Albay, âdeta kükredi:

— Utanmaz dolandırıcı!.. Bir de söylenip duruyor... Ben şimdi sana gösteririm!.

Ve bir hamlede kızkardeşinin üstüne atılıp hâlâ elinde tuttuğu çeki alarak:

— Sen kardeşimi soy, ben de göz yumayım ha?.

Diye söylendikten sonra çeki parça parça yırtıp ufacık kıymıklar haline getirerek pencereden aşağıya fırlattı. Bu işi bitirince kuyumcuya döndü:

— Haydi bakalım!.. Çabuk dışarıya!.. Yoksa alimallah şu bastonu kafanda paralarım!.

Bu arada Bayan Fenton da söze karışarak Harisona:

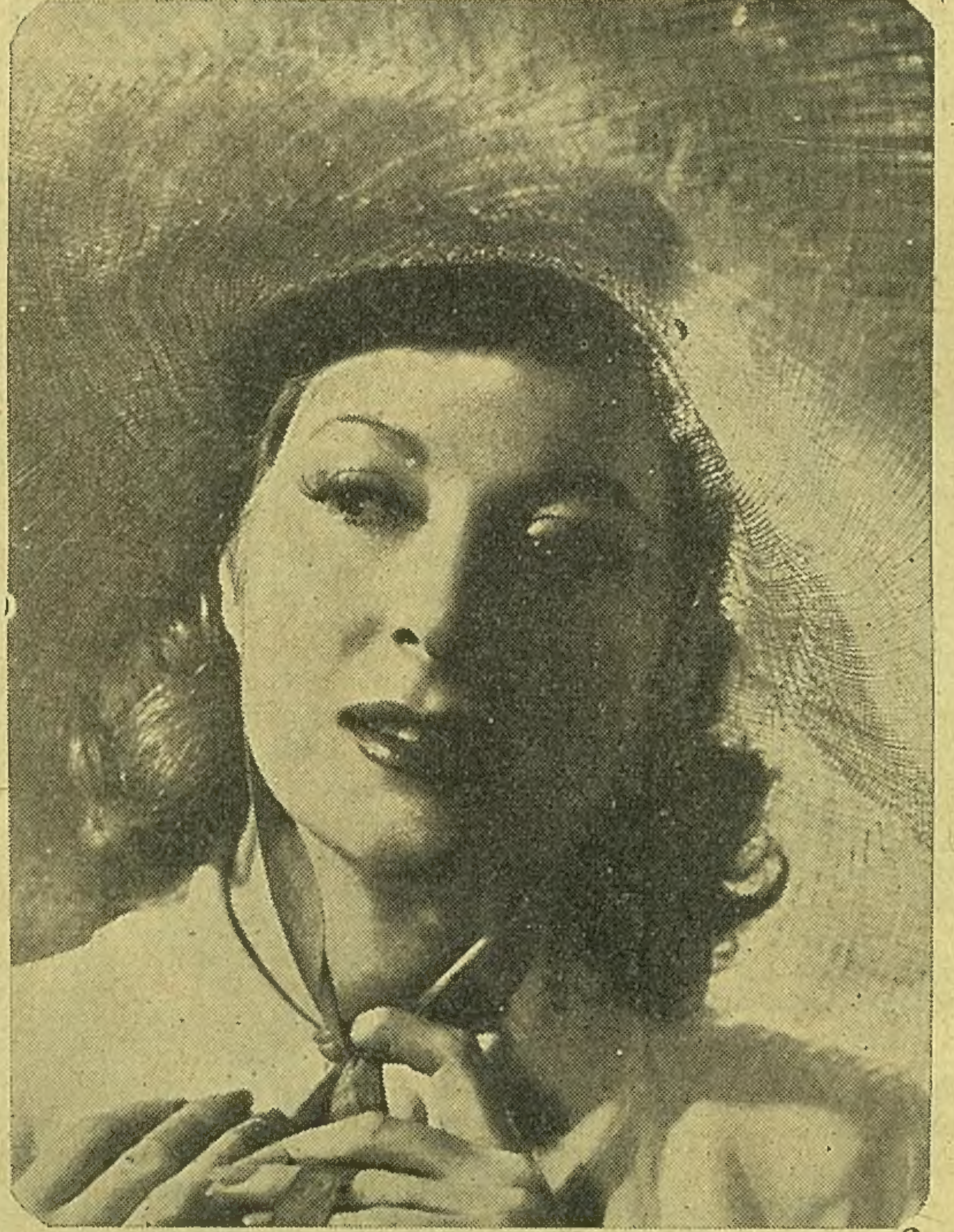
— Şimdi siz gidiverin! dedi. Ağabeyim çok sinirli bir adamdır. Bu haldeyken, kendisine ne söylesek boş olacak!.. Zaten gümüş takımları benim malımdır. Onun bir hakkı yok... Yarın dükkânınıza getirir bırakırım. Orada hesaplaşırız. Yeni bir çek yazarsınız mesele kalmaz...

Harison, korkak bir adam değildi. Üstelik, mükemmel bir işi karmış oluşuna da fena halde içerlemiş bulunuyordu. Fakat ihtiyar albayla kapışmanın mânası olmayacağını düşünerek gitmenin daha hayırlı netice vereceğini hesapladı. Nasıl olsa kadın yarın geleceğini söylüyordu. Olmasa bile kendisi Bayan Fenton'u arar, gerekirse daha fazla bir ücret de verebilirdi.

Odadan çıkarken, albayın yüzüne bile bakmadan:

— Pekâlâ!.. Allahısmarladık!.

Sinema

Greer Garson

Greer Garson şöhretini İngiltere sahnelerinde yaptı ve Amerikan perdesinin birinci sınıf yıldızlarından biri oldu. **Hayatı:** Buna rağmen aslen İrlandalıdır ve 29 Eylül 1908de doğmuştur.

Müstakbel mesleğine daha pek gençken başlayan Greer onaltı yaşındayken hususî ders veriyor, talebeleri imtihana hazırlıyordu. Fakat bir zaman sonra muallimlikten tamamen vazgeçti ve iş hayatına atılarak bir reklâmcılık bürosuna girdi. Bütün bu müddet zarfında da tiyatroya karşı mütemadî bir alâka besliyor, amatör tiyatrolarda oynuyor ve Shakespeare okuyordu.

Tesadüfe bakın ki aynı büroda çalışan kızlardan birinin kız kardeşi aktristi. Böylece Greer bir tiyatro prodüktörüyle tanıştı ve dostlarının istememesine rağmen sahne hayatına atıldı.

Londra sahnelerinde efsanevi bir muvaffakiyet kazanan genç aktris bir gün Londrayı ziyaret eden Amerikan einema kralı Louis B. Mayer'in gözünü çekti ve onun teklifini kabul ederek MGM ile bir kontrat imzaladı.

Hollywood'a gidince dostlarının sözünü dinlemediğine bin kere pişman oldu. Zira stüdyo onu hiçbir film çevirtmeden bekletiyordu. En nihayet dayanamıyarak İngiltere'ye döndü. Robert Donat'ın meşhur Elveda Gençlik filminde kısa fakat kuvvetli bir rol oynayarak büyük ve unutulmaz bir muvaffakiyet kazandı. Bundan sonra ardırası kesilmeden mühim filmler çevirerek sinemanın birinci sınıf aktrisleri arasına girdi. Mrs. Miniver filmiyle Akademi mükâfatı kazandı. Diğer mühim filmleri arasında Unutulmaz Yıllar, Madam Küri, Mrs. Parkington ve Macera vardır. Son filmleri Robert Mitchum ile Desire Me - Beni Arzu Et ve Walter Pidgeon ile Julia Misbehaves - Julia Yanlış Hareket Ediyordu.

diye söylendi.

Berikî güldü:

— Eyy... Ne de olsa serde kumarbazlık var... Kaşla göz arasında iskambil kâğıdı değiştirmeye alışa alışa bu hale geldik... Benim çeki alıp kolumun yenine sokmamla çek yerine başka bir kâğıt yırtmam saniye bile sürmedi... Ondan sonra bankaya mümkün mertebe çabucak uğrayıp parayı çekmek lâzımdı. Onu da yaptık... Şimdi birkaç ay rahatız!.

Birkaç gün sonra Harison, yaş tahtaya basmış olduğunun farkına vardı ama, bu işin nasıl mümkün olduğunu bir türlü anlıyamadı.

Meşhur Fok balığı cambazı Rişard'la karısı, artist gazinosunda oturmuş çaylarını içiyorlardı. Beri yanda da ip cambazlarından Fredrik, pasta yiyordu.

Bir ara Rişard, Fredrik'e sordu: — Dikkat ediyorum, on dakikadır sol gözüme bakıyorsun!.

Fredrik:

— Evet! dedi. Biliyor musun Rişard, şimdiye kadar hiç farketmediğim bir hususiyete dikkat ettim. Bazan sol gözünle gayet 'garip' bir bakışın oluyor...

Rişard, boşalttığı çay fincanını biraz ileri itti:

— Pek tatsız bir hatıradır... Anlatayım da bak Fredrik! dedi.

Ben, cambazhane hayatına başlamadan önce panayır panayır gezer, ufaktefek cambaz çadırlarında hayvan bakıcılığı filân gibi işler görürdüm. Uzun zaman Avusturyada ve Almanyada bu şekilde çalışarak şehirden şehire gezerken bir yıl, yolumuz Batı Almanyaya ve oradan da Alzas-Loren'e düştü. Orada bir Fransız cambazı beni kandırdı. Fransa panayırlarında daha çok iş bulacağımı temin ederek ayarttı. Alman panayırçılarından ayrıldım ve Fransa'ya geçtim... Keşke geçmez olaymışım... O memlekette çektiğim sıkıntı ve işsizlik, hayatımın en sefil anlarını yaşamama sebep oldu. Altı ay kadar çekmediğim dert kalmadı. Sonra bir kolayını bulup tekrar Almanyaya geçtim ve Gros cambazhanesinde hayvan bakıcılığına başladım. Cambazhane müdürü

«Hep birden-üstüne atılınca beni yere yıktılar. Azgın canavarlar arasında perişan bir halde kalakaldım.»

ASLAN KAFESİNDE

Nakleden:
Selman EFF

dan. Telgrafta: «İsterseniz, bizim cambazhanede iyi bir ücretle derhal büyük bir numaraya başlayabilirsiniz!» teklifini yapıyordu. Bir cevap telgrafı yazarak istediğim ücreti bildirdim. O da razı olduğuna dair telgraf çekti.

Karımla hemen yola koyularak Alzas-Loren'in başkenti Strazburg'a hareket ettik. Gros cambazhanesi o sıralarda Strazburg'daydı. Oraya varınca derhal müdürün arabasına yollandım. Pasaportumu ve kâğıtlarımı aldı. Hemen cambazhane rejisörüne gidip ondan vazife almamı söyledi. Gidip rejisörü buldum. Adam:

— Günaydın Rişard! diye beni selâmladı. Tam vaktinde geldin... Hemen git numara yapacağın aslanları bir gör... Yarın numaraya baş-

«Strazburg valiliğine;

«Bizimle yaptığın kontratı kendi adına fesheden Rişard, Alzas-Lorenden Almanyaya kaçmak üzeredir. Kendisi vaktiyle Fransa devletinin yabancılar lejyonuna girmeye de taahhüt etmiş, bu taahhüdünden de kaçmıştır... Mumaileyhin tutularak... v. s.»

Adam:

— Eğer trene binmeğe kalkarsanız Gros bu istidayı derhal Fransız makamlarına verecek! dedi.

Hay allah kahretsin! Görüyor musun şu Gros melûnunun bana oynadığı oyunu... Vaktiyle Fransada sefalet çektiğim sırada bir ara, nasılsa aklıma esmiş, Afrikadaki yabancılar lejyonuna kabul edilmek için müracaatta bulunmuştum. Sonra Almanyaya dönünce tabii o işe de lüzum kalmamıştı. Gros'a her nasılsa anlatmış olduğum bu hikâyeden şimdi istifadeye kalkışacağını nereden bilirdim?

Müşkül bir durumda kalmıştım. Fransızların şakaları yoktu. Bunu bilirdim. Yabancı lejyonuna yazılıp da taahhüdünden cayanların basbağı asker kaçağı addedilip harp divanlarına verildiklerini ve kursuna dizildiklerini biliyordum... Artık yapacak bir şey kalmamıştı. Fransızlara bu şekilde ihbar olunup tevkif edilmektense çaresiz Gros alçağının bana yaptırmak istediği aslan numarasını kabul edecektim. Kolum, kanadım kırık bir halde cambazhanenin yolunu tuttum. Rejisöre:

— Aslanlarla provaya başlamıya geldim! dedim.

Ondan sonra ilk işim, benden önce aslanlara numara yaptıran mürebbinin hademesini bulmak oldu. Adamı karşıma aldım. Bütün aslanların teker teker adlarını ve huylarını ondan sorup öğrendim. İşin en zor tarafı şuradaydı, ki tamamen vahşi olarak getirilmiş bulunan bu

aslanlar, benden önceki mürebbiye iyice alışmışlardı. Karşılarında beni görünce yadırgayacakları muhakkaktı. Ama ne yapalım? Bu püsküllü belâyı başımıza satın almıştık bir kere... Çaresiz, tecrübe kafesine girdim. Hademe de dışarıdan bana ne yapacağıma dair yardım etmeğe koyuldu. İlk provada hayvanları mümkün mertebe yanıma yanaştırmamağa çalışarak zor belâ idare ettik. Bir prova daha yaptık.

İlk numarayı, ikinciye halk karışında arızasız yaptık. Üçüncü numaradan sonra artık hayvanların bana alıştığına hükmederek ihtiyat tedbirleri almağa da lüzum görmedik. Dışarıda silâhlı adam ve yardımcı bekletmez olduk.

Ama canım, dedim ya, ben aslan mürebbisi değildim ki... Nitekim, başıma gelecek olan hâdis, beşinci temsilimizde kendini gösteriverdi. Tam numaranın ortalarındayım, ki kırbacımı sırtına yiyip fena halde hırslanan aslanlardan biri, birdenbire üstüme saldırıverdi. Aslan kafesindeki hayvanlardan biri gemi azya alınca, ötekiler de çığırından çıktılar. Hep birden üstüme atılınca beni yere yıktılar. Bu müthiş canavarlar arasında perişan bir halde kalakaldım. Omuzumdan ve sırtımdan dişlemişlerdi. Sol gözümün kapağını, kenarından yırtmışlardı. Handiyse tamamen paralıyacaktı...

Bu sırada macerayı heyecanla dinlemekte olan Frederik:

— Peki canını nasıl kurtardın yahu? dedi.

Rişard, sigarasını tablada ezdi:

— Allahtan ki benden sonraki numarayı yapacak olan Amerikalı kovboyler yakındaymışlar. İçlerinden biri, ilk azan aslana tabancasını boşaltmasaydı, paralanmışım bile... Aslanlardan biri ağır yaralanınca bir an ötekiler de fena halde şaşkınlık geçirdiler. İşte o andan istifade edip beni kafesten ahvermişler. Epeyi bir müddet herkes öleceğimi sandı. Maamafih yine de yakayı kurtardık işte!

Fok mürebbisinin karısı Hella:

— Tamam iki ay hastanede yatı ve ölümle pençeleşti! dedi.

Frederik yine sordu:

— Peki cambazhane müdürü Gros ne oldu?

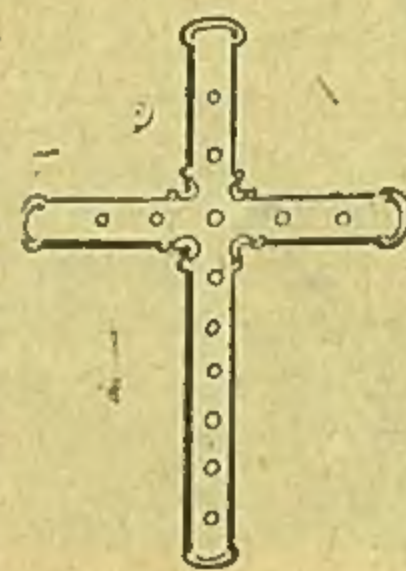
(Arkası 14 üncü sayfada)

Keskin Zekâ

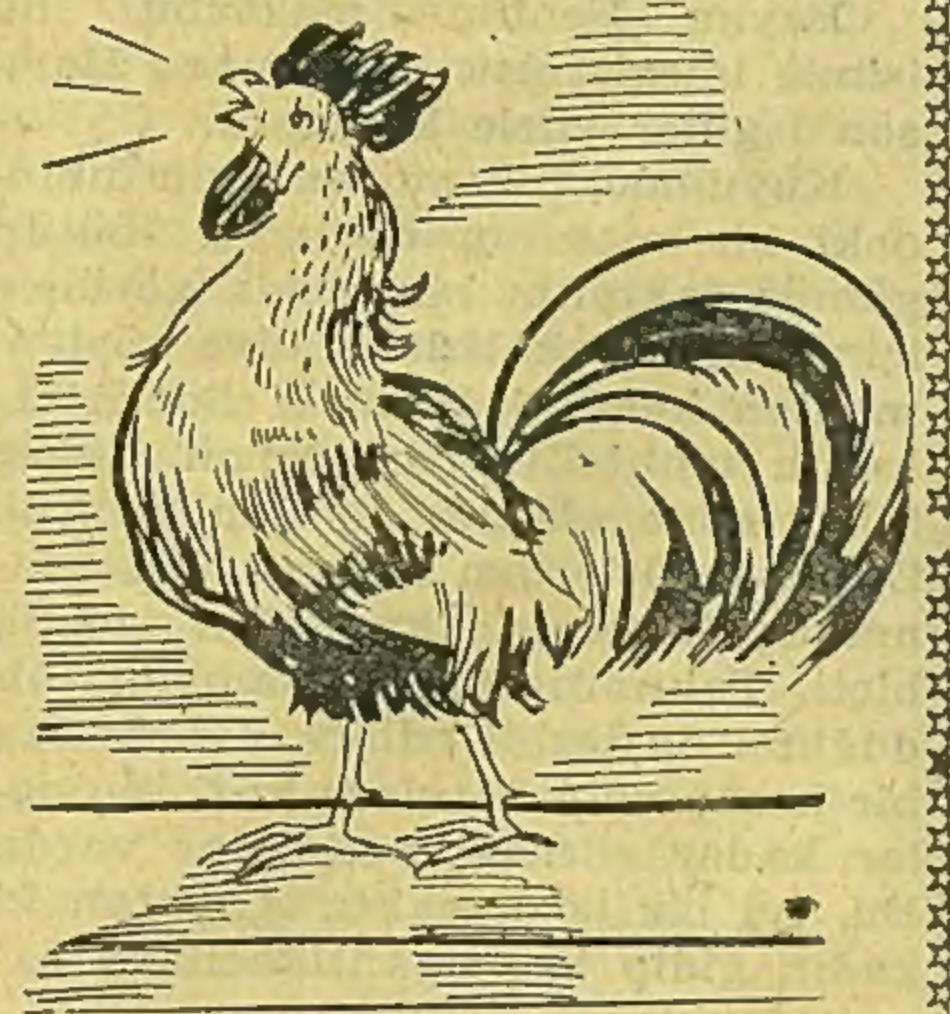
Allah vergisi olarak varsa ne âlâ!. Yoksa ne okumakla, ne de terbiye ile keskin zekâ sahibi olunmaz.. Şimdi aranızdaki keskin zekâlıları lâhzada bulmak için bulmacamı sorayım:

Bir duvarın üstünde bir horoz duruyor. Duvarın bir tarafında deniz, öte tarafında da pamuk var. Şimdi bu hayvan ne tarafa yumurtlasın ki yumurtası kırılmasın?..

Haydi bakalım.. Gördünüz mü belâlı bulmacayı?.

Evvvelki haftaki keskin zekâ bulmacasında üç haydudun çaldıkları torbada 240 altın vardı. Geçen bulmaca da ise kurnaz kuyumcu Rus muhacirinin mücevherindeki taşları yandaki resimde gördüğünüz şekilde yerleştirip iki elması çalmıştı.

Gros, bir müddet beni aslanlarla foklara memur etti. Fakat zamanla fokları sempatik buldum ve müdüre, yeni gelen bir parti fok balığının yetiştirilme işini bana vermesini rica ettim. Kabul etti.

İyi de yapmış. Zira yeni fokları çeşit çeşit hünere ve cambazlıklara alıştırma işinde kendimi de hayrete düşüren bir muvaffakiyet göstererek hayvanları kısa zamanda yetiştirdim. Ondan sonra da bana yetiştirdiğim foklarla seyirci karşısında numara yapmak vazifesini verdiler. Numaralarım pek muvaffak oluyordu ve az vakitte cambazhanenin yıldızları arasına yükselmiştim. Lâkin gel gör, ki müdür Gros, bana hâlâ basit bir hayvan bakıcılığı aylığı vermekte inat ediyordu. Kendisine müteaddit defalar aylığımı artist aylıklarıyla bir seviyeye çıkarmasını rica ettiğim halde hiç kulak asmamıştı.

Ben de ayrılıp başka cambazhanelerde iki, üç yıl, çok iyi ücretlerle çalışarak meşhur oldum Bir ara Berlindeydik, ki bir gün elime bir telgraf sıkıştırdılar. Baktım, Gros'

liyacaksın!.

Hayret içinde kalmıştım.

— Aman kardeşim, dedim, ben aslan mürebbisi olarak değil, fok mürebbisi olarak geldim... Benim aslanlarla meşgul olmadığımı dünya âlem bilir...

— Orasını bilmem! dedi. Biz seni aslanlar için angaje ettik... Burada aslanlarımızı pek reklâm ettiğimiz için aslan mürebbimiz bizi yarı yolda bırakınca seni çağırdık... Aslan numarasını gösteremezsek halkı fena halde kızdırırız...

— O halde angajmanı feshedip gidiyorum! diye kestim attım.

Vesikalarımı ve pasaportumu istediğim zaman, otelime göndereceklerini söylediler. Döndüm otele. Karıma başımıza gelenleri bir bir anlattım. Ertesi günü geri dönmek üzere hazırlanmağa henüz başlamıştım ki kapımız vuruldu. İçeriye bir adam girdi ve kendisini müdür Gros'un göndermiş olduğunu söyledi. Aldım, okudum. Kâğıtta şunlar yazıyordu:

GİZLİ VAZİFE !..

NE YA-
PACA-
ĞIZ
REİS?

BURADA TEHLİKE-
DEYİZ. KAÇALIM
DAĞIN ÜSTÜNE
ÇIKALIM..

ÇIKIŞ YENİDEN BAŞLADI.
BİR TANESİ ÖLDÜ. BİR TA-
NESİ YARALANDI. YARALI
YA ARKADAŞLARI YARDIM
ETTİLER.

TOM İLK OLARAK
TEPENİN ÜSTÜNE ÇIKTI.
HAYDİ CESARET..
CESARET.. BİR İKİ
METRE KAL-
DI.

FRANSAYLA İTALYA ARA-
SINDAKİ SINIR ÜZERİNDE-
YİZ. DİKKATLİ OLMALIYIZ.
BİZİ YENİ TEHLİKELER
BEKLİYOR.

16

ALEN YOLA DEVAM
ETMEDEN GERİYE
BAKTI.
ARKADAŞLARIMIZDAN
İKİSİNİ KAYBETTİK
YİĞİT ÇOCUKLARDI.

ZAVALLI ANDRE.. ELİMDEN
HİÇBİR ŞEY GELMEDEN BA-
KIYDURUM.. ŞU İNSAN KALBİ
NE DAYANIKLI ŞEY.. ANNEMİ
EN SEVDİĞİM İKİ ARKADAŞIMI
KAYBETTİM.
YİNE BÜ-
ZÜNTÜYE
DAYANIYOR

MİŞELİN VE TOM KOLUNA
GİRDİLER. ALENİ TESELLİ
EDEREK SÜRÜKLEMEĞE
ÇALIŞTILAR.

İKİ ÜÇ HENÜZ ATMIŞ
LARDI. SİLAH SESİ DÜ-
YUL-
DU. DURUN BEN
GİDİP BİR
BAKAYIM.

KİM
O ? YABANCI
DEĞİL

YABANCI KİLİMLİ, YABANCI
DİL KONUŞAN BİR DELİKANLI
GÖRDÜ
KİMSİNİZ ?
NEREDEN GE-
LİYORSUNUZ ?
FRANZİZ
VATANSEVE-
RİYİZ. DAĞA
ÇIKTIK..

BURADA
İŞİNİZ NE
BURASI
İTALYA
ALMANLAR KO-
VALADI. SINIRI
GEÇMEK ZORUN
DA KALDIK..
YALNIZ MİSİN ?

HAYIR.. BİRÇOK
ARKADAŞIZ.
FAŞİSTLERİ
SEVMİYORUZ
DAĞA ÇIKTIK
BEN REİ-
SİM
DESENE AY-
NI SOYDANIZ
AYNI GAYE ÜĞ-
RUNA ÇARPIŞI-
YORUZ. EL
ELE VERELİM

ADIM FRAN-
ZESKO!..
SENİNKİ
NE? ALEN.. AMA
SEN BANA
CO DA DESEN
OLUR..

HMMMMMM!.. İSMİNİ
DUYDUM. AMA SANA
YARDIM EDEMİYİZ.
BİR AYDIR BURADA
MAHPUS GİBİYİZ

AYLARDANBERİ
BİZİ YABAN DO-
MUZU KOVALAR
GİBİ KOVALIYOR-
LAR. NE SİLAH
NE CEPHANE NE
YİYECEĞİMİZ
VAR

BİZDE BÜ-
TÜN BU Sİ-
ZİN ERSİK-
LERİNİZ VAR
PAYLAŞIRIZ..

SİZİ BİZE TANRI
YOLLADI. GEL
ARKADAŞLARI
MIZA GİDE-
LİM

SİZE YAR-
DIM EDEBİL-
DİĞİMİZE ÇOK
MEMNUN OLDUM

ARKASI VAR

NAT PINKERTON

BANA ÇOK YILIĞIN DOKUNDU SVED.. ŞİM. Dİ STARLOKLARIN ÇOCUĞUNUN YERİNİ BİLİYORUM. YAT ŞİMDİ NE REDE?

GEMİDE BİR DAHAKİ DURAĞIN TUNUS OLDUĞU SÖYLENİ YORDU.

EKSİK OLMA SVED.. AL ŞU PARALARI.. BELKİ YENİ BİR İŞ BULUNCAYA KADAR SENİ İDA RE EDER

EN YAKIN POSTANİYEYE GEK, ŞOFÖR!

BİR TELGRAF HA? "TAKİP KIZIŞTI.. TUNUSA GİDİYORUM DOLLIYE SÖYLE..

ŞU NAT ÇOK YAMAN ADAMDIR..

EYET HAKKINIZ VAR..

AMA İÇİMDE BİR ENDİŞE VAR.. NAT DÜNYANIN EN İYİ POLİS HAFİYESİDİR. FAKAT YİNE OLGUNLAŞMAMIŞ TARAFI VARDIR. BEN YANINDA OLMALIYDIM. NE İSE HOŞÇA KALINIZ

SEVGİLİ YAVRUM SENİ BİR BULSAM.

AMERİKALI HEMŞİRE Mİ? AH.. EVET.. BURAYA SIK SIK GELİR.. DÜN GECE BERABERDİNİZ.

BEN DER. HAL YOLA FIKIYORUM BU MEKTU. BU ONA VER.

Sevgili hemşirecik
Hava yollarından size bir yer ayırmalarını rica ettim. Bizim memlekete selâm götürün. Ben yine Lorelay'ın peşine düşüyorum. Allah hayırlı yolculuk versin Selâmlar.

Dostunuz
Detektif.

NE ÇILGIN ŞEY ŞU AMERİKA. LILAR..

TUNUSTA LORELAY YATINDA

ŞAV ŞU GEMİCİYE O KADAR İSİNDİKİ.. AYIRMAK GÜÇ OLACAK..

EYET AYRILMALARI LAZIM MI.. ŞAV'IN DADISI KAÇTI KAÇALI İÇİMDE BİR KORKU VAR.. BU TAYFAYI DA PARİSE GÖTÜRELİM.. KUN. JETLİ..

MUTLAKA AYRILMALARI LAZIM MI.. ŞAV'IN DADISI KAÇTI KAÇALI İÇİMDE BİR KORKU VAR.. BU TAYFAYI DA PARİSE GÖTÜRELİM.. KUN. JETLİ..

NE LÜZUMU VAR.. ŞAVIN DADISI İHTİYACI VAR MUHAFIZA DEĞİL..

KORKULARIN YERSİZ ELEN.. ÇOCUĞU KİMSE ELİMİZDEN ALAMAZ HAYDI ARTIK

İÇİMDEKİ ÜZÜNTÜ YÜ ATMAĞA ÇALIŞ. CAĞIM DE-REK.